

2
THEO G N I D I S
M E G A R E N S I S
S E N T E N T I Æ :

CUM VERSIONE LATINA,
Ita ut verbum verbo conferri possit,
addita earundem explicatione.

A PHILIPPO MELANCTHONE
in Schola Witebergensi.

L O N D I N I,
Typis E. G. sumptibus Godefridi
Emerson in parva Bretagnia.

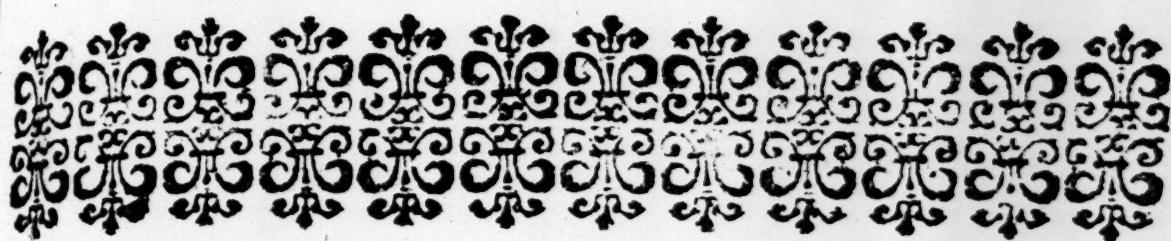
I 6 3 . 9 .

THEOGNIDIS

MEGARENSIS SENTENTIAE ELEGIAE.

O Rex Latonæ fili, Iovis proles, nunquam tui
Obliviscar exordiens, neque finiens :
Sed semper primumque, & ultimum, inque mediis
Canam : tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quandoquidē te dea peperit veneranda La-
Palmam teneram manibus amplexata, (tona
Immortalium pulcherrimum, in rotunda palude,
Tota quidem impleta est Delus ingens
Odore divino : risit verò terra prodigiosa :
Gavissusque est profundus pontus maris albicantis.
O Diana fericida, filia Iovis, quam Agamemnon
Placavit, quando in Troiam navigabat navibus ve-
locibus ;
Precantem me audi, mala autem fata expelle :
Tibi quidem hoc Dea, parvū, mihi verò magnū (est.)
Musæ & Gratia filia Iovis, quæ quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis carmen :
Namque quod pulchrum est, est amicum : quod non est
pulchrum, non amicum est,
Hoc carmen immortalia venit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi signum imponatur
His carminibus, latebit enim nunquam, si surripiatur :
Neque quisquam mutabit pejus, bonum si adsit.
Sic vero quisque dicet : Theognidis sunt carmina
Mega-

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΤΟΥ

ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝΩΜΑΙ

ΕΛΕΓΕΙΑΚΑΙ.

ΟΑ'Ν Α, λητῆς ὤε, διὸς τέκνον, ἔποτε πείθω
λήσομαι ἀρχόμενον, ἔδ' ἀναπαυόμενον.
Ἀλλ' αἰεὶ παρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν
αἰέσω· σὺ δὲ μεῦ κλυτὴ, καὶ ἐσθλὰ δίδε.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια λητοῖ
φοῖνικον ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀδανάτων κάλλισον, ὅππῃ ἔρχοιτο ἱλίμνη,
πᾶσα μὲν ἐπλήθη Δῆλον ἀπειρεσίη
Ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασε ἢ γαῖα πελώρη,
γήθησεν ἢ βαθυὸς πόντος ἁλὸς πολίης.
ἄρτι μὲν θηροφόνη, δύνατες διὸς, ἦν Ἀγαμέμνων
ἴσατο· ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλεε ναυσὶ δοαῖς,
Εὐχομένω μοι κλυτῷ, κακὰ δ' ἀπὸ κῆρας ἀλαλκε
σοὶ μὲν τῆτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ ὅμως.
Μῦσαι καὶ χεῖρες κῆραι Διὸς, αἴποτε καὶ μὲν
εἰς γαῖον ἐλθεῖν καλὸν αἰείσατ' ἐπὶ.
Ὅππῃ καλὸν, φίλοι βῆσι· τὸ δ' ἢ καλὸν ἢ φίλον βῆσι.
τῆτ' ἐπὶ Ἀδανάτων ἦλθε διὰ σωματῶν.
Κόρυε, σοριζομένω μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείμεν,
τοῖς τ' ἐπεσιν, λήσῃ δ' ἔποτε κλεπτομένη.
ὣς πρὸς ἀλλάξ ἐκέκισον τῶ ὅλῳ παρσόνον.
ὣς δ' ὅππῃς ἐρέει, Θεόγνιδον βῆεν ἐπὶ.

THEOGNIDIS

Megarenfis, omnes quidem inter homines celebris:
Civibus verò nondum omnibus placere possum.
Nihil mirum, (ô) Polypæda: neque enim Iuppiter
Neque pluens omnibus placet, neque abstinens.
Tibi verò ego benevolus præcepta dabo, qualia ipse,
Cyrne, à bonis (viris,) puer adhuc existens, didici.
Sapito: neque turpibus ex factis, neque injustis
Honores, neque potentiam trahere, neque divitias.
Hæc quidem sic scito. (cum) malis verò ne versare
Viris, sed semper (cum) bonis conversare:
Et cum eis bibe & comede, & cum eis
Sede, & place illis, quorum magna potestas (est.)
A bonis enim (viris) bona disces: si verò malis
Commiscearis, perdes & quam habeas mentem. (dices
Hæc cum didiceris, cum bonis conversare, & aliquando
Benè consulere amicis me.
Cyrne utrum fert civitas hæc, timeo autem, ne pariat
Correctorem malæ insolentiæ vestræ (virum
Cives enim adhuc illi (sunt) modesti: præfecti verò
Versi sunt multam in nequitiam cadere.
Nullam unquam Cyrne boni civitatem perdiderunt viri,
Sed quando contumeliosis esse malis placuerit,
Populumque corruperint, iudiciaque injustis dederint,
Propriorum lucrorum causa, & potentiæ.
Spera non diu illam civitatem quietam fore,
Etsi nunc manet multâ in quiete
Cum malis amica viris hæc fuerint
Lucra publico cum malo venientia.
Ex his enim seditio est, & intestinæ cædes virorum,
Rex verò civitati nunquam illi placeat.
Cyrne, ciuitas quidem adhuc hæc civitas (est.) populi
autem alij,
Qui prius neque iura noverant, neque leges:
Sed circum latera pellem caprarum atterebant:
Foris autem, tanquam cervi, hanc depascebantur civitatē,
Et

S'ENTENTIÆ

Τὴ Μεγαρέως πάντας ἢ κατ' ἀνδρώπας ὀνομασθε,
 ἁποῖσιν δ' ἔγω πάσιν ἀδείν δύναμαι.
 Οὐδὲν θαυμαστὸν Πολυπαίδη. ἔδ' ἔγω ὁ Ζεὺς
 ἐθ' ὕων πάντως ἀνδάνη, ἔδ' ἀνέχων.
 Ζοῖ δ' ἐγὼ εὐφρονέων ὑποθήσομαι, οἳ ἀπὸ αὐτὸς,
 κῶρ', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.
 Πέπυσσο, μὴ δ' αἰχροῖσι νέπ' ἔργματα, μὴ δ' ἀδικοῖσι
 πμας, μὴ δ' ἀρετὰς ἔλκεο, μὴ δ' ἀφενθ.
 Ταῦτα μὲν ἔπος ἴδι. κακοῖσι ἢ μὴ προσομίλει
 ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχω.
 Καὶ μὲν τοῖσιν πίνε, καὶ ἔδτε, καὶ μὲν τοῖσιν
 ἴξε, καὶ αὐδ' ἀνε τοῖς, ὧν μεγάλη δύσ' αμεις.
 Εὐλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐὼλ' ἀμαθήσεται. ὡς ἢ κακοῖσι
 συμμιχθῆς, ὑπολείς καὶ τ' ἐόντα νόον.
 Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει, καὶ ποτε φήσεις,
 ὃ συμβαλεῦσιν τοῖσι φίλοισιν ἐμεῖ.
 Κύρνε κύει πόλις ἦδε δέδοικα ἢ, καὶ τέκη ἀνδρα
 ἀδωωτῆρα κακῆς ὕβρις ὕμετέρης.
 Ἀπὸι μὲν γὰρ ἔθ' οἶδε σαόφρονες. ἡγεμόνες δὲ
 τεβ' ἀφαρ πόλιν ἐς κακότητα πετεῖν.
 Οὐδεμίαν πῶ Κύρν' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἀνδρες,
 ἀλλ' ὅταν ὕβριζεν τοῖσι κακοῖσι δοκῇ.
 Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι δίδωσιν,
 οἰκείων κερδῶν εἴνεκα, καὶ κροῖτε θ.
 Ἐλπεο μὴ δηρὸν κείνῳ πόλιν ἀπρεμέσθαι,
 καὶ δ' εἰ νῦν κείνῳ πολλὴ ἐν ἡσυχίᾳ,
 Εὐτ' αὖ τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γυῖν
 κέρδεα δημοσίῳ. σὺ δὲ κακῶ ἐρχόμενα.
 Ἐκ τῶν γὰρ εἰσὶς ἐστὶ καὶ εὐφίλοι φόνοι ἀνδρῶν.
 μέναρχ' ἢ πόλει μήποτε τῇδε ἀδοί,
 Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἦδε πόλις, λαοὶ ἢ δὴ ἄλλοι,
 οἱ πορθεῖν ἐπε δίκας ἠδέετα, ἔτε νόμους.
 Ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι θορὰς αἰγῶν κατέτεινον,
 ἔξω δ', ὧς τ' ἔλαφοι, πλὴν δ' ἐνέμοντο πόλιν.

THEOGNIDIS

Et nūc sunt boni, (ô) Polypæda, at (qui) prius boni (erāt)
Nunc mali (sunt,) quisnam hæc ferret respiciens?
Se invicem autem decipiunt, alij alios ridentes,
Neque malorū rationes cognoscentes, neque bonorū,
Neminem horum amicum fac, (ô) Polypæda, civium
Ex animo, utilitatis causa alicujus:
Sed videaris quidem omnibus lingua amicus esse,
Rem verò communicas nemini ullam
Seriam: cognosces enim improborum mentes virorum,
Quòd ipsis in factis fides est nulla:
Sed dolos, deceptionesque versutiasque dilexerunt
Sic, ut viri non ampliùs incolumes.
Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum viro,
Quando seriam rem volueris facere:
Sed ad probum profectus, consulta multùm laborans,
Et longum pedibus Cyrne iter peragens.
Rem verò ne amicis omnino communica cum omnibus,
Pauci sane è multis fidelem habent mentem.
Paucis fidens magnas viris res aggredere:
Ne forte insanabilem Cyrne accipias dolorem.
Fidelis vir auroque & argento rependi
Dignus (est) in molesta Kyrne seditione.
Paucos invenies (ô) Polypæda viros amicos,
Fideles in difficilibus rebus persistentes:
Qui ausint, concordem animum habentes,
Æquè bonorum malorumque participes esse.
Hos verò non invenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos navis non una omnes agit,
Quibus in lingua & oculis inest
Pudor: neque ad turpem rem quæstus agit.
Ne me verbis quidem cole, mentem autem habe &
præcordia alibi.
Si me amas, & tibi fidelis inest mens,
Aut me ama puram afferens mentem, aut me refugiens,
Odio prosequere, manifestè contentionē suscipiens.

Qui

SENTENTIÆ.

καὶ νῦν εἰς ἀγαθοὶ Πολυπαίδη, οἳ τὸν ἐδλοῖ,
 νῦν δειλοῖ. τις κεν τούτ' ἀνεχοῖτ' ἐσορῶν;
 ἀλλήλους δ' ἀπατώσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
 ἔτε κακῶν γνώμας εἶδοτες ἔτ' ἀγαθῶν.
 μηδὲνα γὰρ τὸ φίλον πότε Πολυπαίδη αἰσῶν
 ἐκ θυμῷ χρεῖης εἶνεκα μηδεμῆς.
 Ἀλλὰ δόκη μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλῳ εἶναι,
 χρῆμα δ' συμμίξεως μηδενὶ μηδεμίῳ
 ἐπεδιδόν· γνώση γὰρ οἷζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
 ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίσις ἔτ' ἐδμία.
 ἀλλὰ δόλως, ἀπάτας τε, πολυπλοκία τ' ἐφίληται
 ἔπως, ὥς ἄνδρες μηκέτι στοζούμενοι.
 Μήποτε Κύρνε κακῶ πίσιω βέλευε σιωπῶντι,
 εὐτ' ἂν σπευδῶν τῶν γὰρ ἐδέλῃς τελέται.
 Ἀλλὰ μετ' ἐδλὸν ἰὼν βελεύεο πολλὰ μογήσας,
 καὶ μακρὴν ποσὶν Κύρν' ὁδὸν ἐκτελέσας.
 ὦρξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνυκοῖναι πᾶσι.
 παῖροί τοι πολλῶν πῶν ἔχουσιν ἰόν.
 πύροισιν πίσιω μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρεις,
 μή ποτ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.
 Πιστὸς ἀνὴρ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἀντεξέσται
 ἄξιῳ ἐν χαλεπῇ Κύρνε δικασίῃ.
 Πάυρος εὐρήσῃς Πολυπαίδη ἀνδραῖεταίρας
 πῶς ἐν χαλεποῖς τῶν γὰρ σιγῶντες.
 Οἷπνες ἂν τολμῶεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες
 ἴσον γὰρ ἀγαθῶν γὰρ τε κακῶν μετέχον.
 Τὸς δ' ἐχ' ἀρήσεις διζήμεναι, ἐδ' ἐπὶ πάντας
 ἀνδρῶντας, οὗς ναῦς μὴ μία πάντας ἄρει,
 Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀρθαλμοῖσιν ἔπεισι
 αἰδώς, ἐδ' αἰχρὸν χρῆμα ἐπὶ κέρδι αἶρε
 Μὴ μ' ἔπεισιν μὲν ἔργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ.
 εἰ με φιλεῖς, καὶ σοὶ πιστὸς ἔνεστι νόος.
 Ἦ με φίλει, καθαρόν δέ μεν νόον, ἢ μ' ἀποειπών,
 ἔχθαιρ' ἀμφαδίην νείκῃ ἀειράμεναι.

THEOGNIDIS

Qui verò unica lingua dupliciter habet mētē, hic amicus
Gravis Cyrne, inimicus melior quàm amicus existens.
Si quis laudabit te tanto tempore, quanto viderit (te,)
Separatus verò (à te) alio linguam mittit malam,
Talis profectò sodalis vir, amicus (est) non valde bonus,
Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.
Sed sit talis mihi amicus, qui amicum me.
Cognoscens, iracundiam, & gravem (me) existentē ferat
Pro fratre, Tu autem mihi amice hæc in animo
Confidera, & aliquando mei memineris in posterum.
Nullus hominum persuadeat improbum virum amare,
Cyrne, quæ enim est utilitas, ille vir amicus si sit?
Neque te ex gravi labore liberaverit & detrimento:
Neq; bonū habens, illius (te) participē facere voluerit.
Improbis verò beneficienti vanissima gratia est:
Perinde (est) ac seminare pontum maris albi.
Neque enim pontum seminans, profundā segetem metas:
Neque malis beneficiens, beneficium vicissim accipias
ab eis.
Inexplebilem enim habent improbi mentem, si verò
(in) uno aberrâris,
Superiorum omnium effusa periit amicitia.
At probi plurimū fruuntur beneficio accepto,
Memoriam autem habent beneficiorū & gratiam postea.
Nunquam malum virum, amicum fac sodalem:
Sed semper fuge, tanquam malum portum.
Multi sanè potus, & cibi sunt amici:
In seria autem re potiores (sunt amici.)
Fucato verò viro cognitu difficilior nihil (est)
Cyrne, neque cautionis est majoris.
Auri adulterini & argenti intolerabile detrimentum,
Cyrne, & invenire facile (est) viro sapienti.
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis existens, dolosum verò in præcordiis cor ha-
Hoc Deus fucatissimum fecit hominibus beat:
Et cognitis omnium hoc difficillimum.

Non

SENTENTIÆ

Ὅς ἢ μὴ γλώσῃ δι' ἧς ἔχει νόον, ἔτ' ἔταῦρος
 δεινός, Κύρην, ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὢν.
 Εἴ πως ἐπαινέσσει σὺ τόσον χρόνον ὁσόν ὁρώῃ,
 νοσφιδεὶς δ' ἄλλῃ γλώσσῃ ἴησι κακῶν,
 τοῦτός τοι ἔταῦρος ἀνὴρ, φίλος ἔτι μάλ' ἐδ' λόσ-
 ὅς κ' εἴπῃ γλώσῃ λῶσα, φρονεῖ δ' ἕτερα.
 Ἀλλ' εἴη τοιῦτος ἐμοὶ φίλος, ὅς τ' ἔταῦρον
 γινώσκων, ὅς γινώσκων, καὶ βαρύνοντα φέρει,
 ἀντὶ κασιγνήτης. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 φράζεο, καὶ ποτὲ με μνήσθαι ἐξοπίσω.
 Μὴδεις ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἀνδρα φιλεῖν,
 Κίρνε, τί δ' ἐς' ὄφελος κείνῳ ἀνὴρ φίλος ὢν.
 Οὔτε γὰρ ἐκ χαλεποῦ οὐκ οὐκ ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
 ἔτε κεν ἐδ' ἄλὸν ἔχων, τὸ μεταδῶν ἐθέλει,
 Διὸς εὖ ἐρδοντὶ ματωτάτη χάρις ὅσιν.
 Ἴσον καὶ ἀσείρειν πόντον ἄλλῳ πολίτῃ
 Οὔτε γὰρ αὖ πόντον σπείρων βαδὺ λήϊον ἀμῶς.
 ἔτε κακὸς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
 Ἀπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον, ὡς δ' ἐν ἀμαρτήσιν
 τῶν τρώδεν πάντων ἐκκέχυτο φιλότης.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυεῖσθαι πεδύοντες,
 μνημα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω,
 Μή ποτε τ' κακὸν ἀνδρα φίλον ποιεῖν ἔταῦρον,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν, ὥς κακὸν λιμένα.
 πολλοὶ τοι πόσι καὶ βρώσι εἰσὶν ἐταῖροι,
 ἐν ᾧ σπυδαῖω πρᾶγματι παυρέτεροι.
 Κιβδύλη δ' ἀνδρὸς γινώσκει χαλεπώτερον ἔδιν,
 Κύρην, ἔδ' ἀλαβίης ὅτι πλεονέχει.
 Χρυσὸν κιβδηλοῖο καὶ ἀργύρεον ἄσχετον ἄτη,
 Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥα δίου ἀνδρὶ σοφῷ.
 Εἰς φίλος νότος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθε
 ψευδὲς ἔων, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἢ πρὸς ἔχει.
 Τὸτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
 Καὶ γινώσκει πάντων τὸτ' ἀνιηρότατον.

THEOGNIDIS

Non enim poteris cognoscere viri mentem, neque fœmi:
Priusquam tentaveris ceu jumentum. (na,
Neque poteris conjectare, tanquã aliquando tempestivè
Sæpè enim animum fallunt species, (profectus:
Neque potentiâ opta (ô) Polypæda (te) eximium esse,
Neque facultatibus: duntaxat autè viro adsit fortuna.
Nihil in humanis patre & matre melius
Est, quibus sanctum, Cyrne, curæ est jus.
Nemo, Cyrne, damni & lucri causa ipse (est) :
Sed dii horum datores amborum.
Neque quispiam hominum facit, in præcordijs intuitus
In finem, an bonum fiat, an malum.
Sæpe enim putans (se) facturum malum, bonum fecit :
Et putans (se) facturum bonum, fecit malum :
Neque cuiquã hominũ adveniunt, quæcunque voluerit :
Impediunt enim gravis fines impossibilitatis.
(Nos) homines autem vana existimamus, scientes nihil:
Dij verò secundum suam omnia perficiunt mentem.
Nemo unquam hospitem (ô) Polypæda qui fefellerit,
Atque supplicem, mortalium, immortales latuit.
Fac, malis autem iustè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, iniustè opes adeptus :
In iusticia autem comprehensim omnis virtus inest :
Omnisquæ vir bonus (est) Cyrne, iustus qui est,
Diuitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dar,
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Iniuriam, Cyrne, deus primum malum dedit viro.
Cuius futurus est locum nullum ponere.
Parit profectò satietas injuriam, quando improbũ opes
securæ sint
Hominem, & cui non mens sana sit.
Nunquam mihi paupertatem perniciosam viro iratus,
Neque egestatem Cyrne malam obijce.
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alij.
Interdum quidẽ ditescere, interdũ vero nihil habere.
Nunquam

SENTENTIÆ.

Οὐδ' ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, ἔτε γυναικὸς,
 ὅρῃν περ αἰεὶ εἴης ὥσπερ ὑποζυγίῃ.
 Οὐδέ κεν εἰκάζουσαις, ὥσπερ πολλ' ἐς ὤλειον ἐλθῶν.
 Πολλάκι γὰρ γινώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
 Μὴτ' ἀρετῇ εὖχῃ Πολυπαίδῃ ἐξοχῶ εἶναι
 μὴτ' ἀφ' ἐνθ'· μένον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
 Οὐδ' ἐν ἀνθρώποισι παρὸς καὶ μήτερος ἀμνηνον
 ἐπλετο, οἷς ὅσῃ Κύρνε μέμηλε δίκη.
 Οὐδεὶς Κύρνε ἀτὴς καὶ κέρδεσσι ἀπὸ αὐτῆς,
 ἀλλὰ θεοὶ τέτων δώτορες ἀμφοτέρων.
 Οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζετ', ἐν φρεσὶν εἰδώς
 ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνετ' εἴτε κακόν.
 Πολλάκι γὰρ δοκῶν θήσιν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκε,
 καί τε δοκῶν θήσιν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
 Οὐδ' ἔτι ἀνθρώπων ὄψα γίγνετ', ὅσ' ἐθέλῃσι.
 ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
 Ἄνθρωποι δ' ἡ μάταια νομίζομεν, εἰδότες ἑδὲν.
 θεοὶ δ' κατὰ σφέτερον πάντα τελευσι νόον.
 Οὐδεὶς ποτ' ξεῖον Πολυπαίδῃ ἐξαπατήσας,
 ἑδ' ἰκέτιω, θνητῶν, ἀθανάτης ἔλαθε.
 Βέλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σιωπῇ χρήμασιν οἰκεῖν,
 ἢ πλεῖστον, ἀδίκας χρήματα πασάμενθ'·
 ἔνθ' ὁκαιοσύνη συλλήβδην πᾶσ' ἀρετ' ὄζει.
 πᾶς δ' τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε δίκαιος ἐών.
 Χρήματα μὲν δαίμων καὶ πηγάς ἀνδρὶ δίδασιν,
 ἢ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρν' ἔπει.
 ὕβριν Κύρνε θεὸς ὁρῶν κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ.
 ἔμελλεν χάρις μὴδεμίαν θέμεναι
 Τίλει πικρῶς ὕβριν, ὅταν κακῶ ὀλεσθ' ἔπιται
 ἀνθρώπων καὶ ὅττω μὴ νόος ἀρτιῶς ἦ.
 Μήποτε μοι πενίλιν δυσμορφόρον ἀνδρὶ χαλῶθεις,
 Μὴ δ' ἀχρημοσύνην ἐλομένην πρὸς φερε.
 Ζεὺς γάρ τοι τὸ πάλαν ἴον ἐπ' ἑρέπει ἅλλοις ἅλλῃ.
 ἄλλοτε μὲν πλεῖστον, ἄλλοτε δ' ἑδὲν ἔχει.

THEOGNIDIS

Nunquam Cyrne vendita verbum magnum: novit enim
Hominum, quid nox & dies viro perficiat. (nemo
Multi quidē utuntur malis cōsiliis, numine autē dextro:
Quibus quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt verò (alii) qui & consilio bono, & numine sinistro
Res gerunt, finis autem rebus non succedit.
Nemo hominum, neque dives, neque pauper,
Neque malus sine numine, neque bonus (est.)
Aliud alii malum est, revera autem beatus nemo (est)
Hominum, quotquot sol intuetur.
Quem autem dii amant, & invidus laudat,
Viri verò studium est nullum.
Deos ora, quibus est magna potestas, nihil sine diis
Est hominibus, neque bonum, neque malum
Virum bonum paupertas, quàm aliæ res omnes, donat
Et (quã) senectus cana, Cyrne, & (quã) febris. (magis
Quam quidem (paupertatem) oportet fugere, & im-
mensum mare
Projicere, & petras, Cyrne, contra altas.
Omnis n. vir paupertate domitus, neq quicquam dicere;
Neque facere potest: lingua verò illi ligata est.
Oporiet igitur simul super terram & lata dorsa maris
Quærere gravis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori (ô) amice Cyrne, pauperi melius est viro,
Quàm vivere dura afflictum paupertate.
Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos, & quisque vult ex bonis (non renuit
Admittere: ducere autē malā (uxorem) mali viri (filiā)
Generosus vir, si ei pecunias multas dederit:
Nulla (fœmina) mali viri recusat esse uxor
Divitis, quin divitem vult (maritum) loco boni.
Opes quidem æstimant: & ex malo (viro ortam) bonus
duxit uxorem,
Et malus ex bono (ortā.) (cum) divitiis miscuit genus.
Itaque ne mirare, genus (ô) Polypeda civium
Labefactari: malis enim miscentur bona.

SENTENTIÆ.

Μήποτε Κύρν' ἀγορεύει ἐπὶ μέγα. οἶδε γὰρ ἔδειξ
 ἀνθρώπων, ὅτι οὐχ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελείῃ.
 πολλοὶ τοὶ χρεῶν δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐδλῶ,
 οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
 Εἰσὶν δ' αἱ βελήτ' ἀγαθῇ, καὶ δαίμονι φαύλῃ
 μοχλίζουσι, τέλει δ' ἐσγύμασιν ἔχεται.
 Οὐδείς ἀνθρώπων ἔτ' ὀλβιότ', ἔτε πτωχρός,
 ἔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, ἔτ' ἀγαθός.
 ἀλλ' ἄλλω κακὸν ὅστι, τὸ δ' αἰτρεκές, ὀλβιος ἔδειξ
 ἀνθρώπων, ὅπως ἡέλιος καθορᾷ.
 οἷσι τοὶ τιμῶσι, ὃ καὶ μαμύμῃ αἰνεῖ,
 ἀνδρὸς ὃ σπυδὴ γίγνεται ἔδεμια.
 Θωὶς εὐχε, οἷς ὅστι μέγα κράτος, ἔτι ἄτερ θεῶν
 γίγνεται ἀνθρώποις, ἔτ' ἀγαθ' ἔτε κακά.
 Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δαίμονσι μάλιστα,
 καὶ γήρως πολὺ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλῃ.
 ὡς δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτεα πόντον
 ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.
 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος ἔτε τί εἴπειν,
 οὐδ' ἔρξαι δυνάται, γλῶσσα δ' οἶ δέδετα.
 Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπιγλύτῃ καὶ εὐρέαν ὦτα θομάσῃς,
 διζέσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
 Τελιανναί, φίλε Κύρνε, πτωχῶ βέλτερον ἀνδρὶ,
 ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
 Κεῖς μὲ καὶ ὄντες διζήμῃα, Κύρνε, καὶ ἵππους
 εὐχόμεας, καὶ τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
 βήσασθαι; γῆμαι δ' κακῶ κακὸν ἐμελεδαίνει
 ἐδλὸς ἀνὴρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
 Οὐδέμια κακοῦ ἀνδρὸς ἀναιέτω εἴ) ἀκοίτις
 πτωχός, ἀλλ' ἀστεδὸν βέλεται αὐτ' ἀγαθός.
 Χρήματα μὲ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐδλὸς ἔγνηκε,
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ πλεῖτε ἐμξεγνύσθαι.
 Οὐτω μὲ δαύμαζε γνύσθαι, Πολυπαίδῃ, αἰσῶν
 μαυροῦσι, σὺ γὰρ μίσγεται ἐδλὰ κακοῖς.

Αὐτός

THEOGNIDIS

Ipse quidem hanc cognoscens malo patre ortam esse,
In ædes (suas) ducit; opibus (illius) inductus,
Nobilis ignobilem, quandoquidē fortis ipsum necessitas
Cogit, quæ viri fecit miseram mentem.
Opes verò cui à Iove, & cum iustitia viro fuerint,
Et integrè, semper quidem stabile est:
Si verò iniuste præter tempus vir lucri cupido animo
Acquiret, sive jurejurando præter justum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur, in finem verò
Rursum est damnum, Deorum enim superior est mens,
Sed hæc hominum fallunt mentem, non enim super ipsos
Fiunt beati rei erroris.
Sed hic quidem ipse solvit malū debitum, ille verò charis
Noxam postea liberis appendit.
Aliū verò non apprehēdis vindicta: mors enim impudēs
Prius super palpebras sedebat, fatum afferens;
Nemo profectò exuli amicus & fidelis sodalis (est),
Exilio autem est hoc acerbius.
Vinū sanè potare multum malū (est): si verò quis ipsum
Potārit prudenter, non malum, sed bonum (est).
Cyrne, amicos secundū omnes commuta varios mores,
Ingenium temperans, quod quisque habet.
Polypi mentem obtine verisipellis, qui ad petram
Cui adhæserit, talis visu apparet.
Nunc quidem hac sequere, aliquando alius colore fias.
Celeris mutatio quidem sapientia est morum.
Neque nimis indignare, cum perturbantur cives,
Cyrne, mediā autem perge via, quomodo ego.
Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,
Sed ipsum solum varia consilia habere:
Ille sanè amens est, mente privatus bona:
Æque enim omnes varia scimus,
Sed hic quidem non vult turpes quæstus sequi:
Alteri verò doli magis infideles placent.

Divitiarum

SENTENTIÆ

αὐτὸς τοι ταῦτ' αὖ εἰδὼς ἐκκόταται ἐῦσαν
 εἰς οἶκον ἄγεται, χρήμασι πειθεσθεῖς,
 ἔνδοξ' ἔκκακόνδεσον, ἐπεὶ κρατορὴ μιν ἀνάγκη
 ἐντυφείη· ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
 Χρήματα δὲ ἥ δὴ πένχ' σὺ δίκη ἀνδρὶ γύηται.
 καὶ καθαρώς, αἰεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει.
 εἰ δ' ἀδικῶς παρὰ καὶ ρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
 κ' ἥσεται, εἰ δ' ὄργῃ παρ' τὸ δίκαιον ἑλὼν,
 αὐτίκα μὲν πῶς εἶναι κέρδι' ἔδοκεῖ, ἐς δ' ἐπὶ τελευτῇ
 αὐτὸς ἔγνωτο κακόν, θεῶν δὲ ὑπερέσχε νότος.
 Ἀλλὰ π' εἰ δὲ ἀνθρώπων ἀπ' ἅπαντων νόον. καὶ γὰρ οὐδὲ
 γίνονται μάκαρες σφρήγματ' ἀμπλακίης.
 Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἦσε κακὸν χρεῖσθαι, δὲ δ' οἱ φίλοι
 ἄλλω ἐξοπίσσω παῖσιν ἐπεκρέμασεν.
 Ἄλλον δ' ἐκ κατέμαρψε δίκη· θάνατ' ἔδωκεν αἰδῆς
 πρὸς θεὸν ἐπὶ βλεφάροις ἐζέτο, κῆρα φέρων.
 Οὐδεὶς τοι φεύγοντι φίλος, καὶ πῶς ἐπαύρηται,
 πῶς δὲ συγγένεσσιν ἔστιν ἀνιηρότερον.
 Οἶνον τοι πίνειν πελὺς, κακόν· οὐδὲ τις αὐτὸν
 πίνῃ ἐπισαμένως, καὶ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
 Κύρνε, φίλος καὶ πᾶντας ὅππῃς ἐρεπε ποικίλον ἦθος,
 ὄργῃ συμμίσγων· ἦστιν ἕκαστος ἔχθρος.
 Πελύπῃς ὄρχ' ἔχῃ πολυπλόκος, ὅς ποτ' ἐπὶ πύργῳ
 τῇ περὶ μιλήτῃ, τοῖσιν ἰδεῖν ἐφάσθη.
 Νῦν μὲν τῇ δ' ἐρέπῃ, ποτὲ δ' ἄλλοις χρόα γίγνεσθαι
 κραιπνὸν τοι σοφίῃ γίγνεται εὐδοκίης.
 Μηδὲν ἄρα γ' ἀγαλλεταροσυνέων πολιορκῶν,
 Κύρνε· μέσσω δὲ ἔρχεσθαι ὁδὸν, ὥσπερ ἐγὼ.
 Ὅστις τοι δοκέει τὴν πλησίον ἰδὲ μῦθαι ἐδέναι.
 ἀλλ' αὐτὸς μὲν ποικίλα δῆνε ἔχειν.
 Κεῖν γ' ἄφρων ἐστὶ, νόος δ' ἐλαμμένον ἐσθλόν,
 ἴσως γὰρ πάντες ποικίλα ἐπιστάμεθα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ ἐθέλει κακοεργεῖσθαι ἐπιδεῖναι,
 πῶς δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἀπίστοι αἰδοῦναι.

SENTENTIÆ

Divitiarum autem nullus (est) finis certus hominibus :
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Duplo augere (eas) properant. quisnam saturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus sunt amentia.
A te autem statim emergit, quam cum Iupiter
Mittet laborantibus, aliàs alius habet.
Arx & turris qui erat stulto populo,
Cyrne, modicum honorem consequitur bonus vir.
Neq; ampliùs decet nos, nimirum viros salvos,
Diruere, tanquam civitatis moenia expugnandæ.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus super immensum
Volabis, per terram omnem sublatus (mare
Facile : epulis verò & conviviiis aderis
In omnibus, multorum versans in oribus :
Et te cum tibiis canoris juvenes viri
In mundo amabiles honesta & suavia
Canent : & postquam tenebrosas sub latebras terræ
Iveris, luctuosas in Ditis domos : (tebis,
Nunquam, ne mortuus (quidem) amittes gloriam, neq; la-
Immortale hominibus semper habens nomen,
Cyrne, per Græciam terram versans, & per insulas,
Pisoso transiens mari in sterili,
Non equorum tergis insidens, sed te mittent
Splendida Musarum dona violis coronatarum.
Omnibus eni, quibus curæ est, & posteris, carmen,
Eris cum, donec terra & sol (erunt.)
Cæterùm ego modicam à te consequor reverentiam :
Quin tanquam pusillū puerum verbis me decipis. (valere.
Pulcerrimū (est id, quod est) justissimum, optimum verò est
Res verò jucundissima est, id quod quis amat, assequi.
Equa ego (sum) pulchra & certatrix, sed pessimum
Virum fero, & mihi hoc molestissimum.
Sæpe profectò cogitavi effringens frenam
Fugere, excutiens malum aurigam.

Non

THEOGNIDIS

Πάντε δ' ἔδ' ἄν τέρμα περασμένον ἀνθρώποισι·
 αἰ γ' οὐδ' ἡμῶν παῖσον ἔχεις βίον,
 Διπλάσιον σπύδουσι· τίς αὖ κορέσειν ἄπαντας;
 χήματαί τοι θνητοῖς γίνεταί ἀρεσσιώη.
 Ἡ ἄτη δ' αὐτῶν ἀναφαίνε' ἣν ὅποτε Ζεὺς
 πέμψῃ τελευτήσας, ἄλλοτε ἄλλ' ἔχει.
 Ἀκρόπολις κ' πύργ' ἔων κινεόφρονι δῦμῳ,
 Κύρ' ὀλίγης τιμῆς ἔμπορεν ἑσθλὸς ἀνὴρ.
 Οὐδ' ἐπὶ γὰρ ἐπέη ἡμῶν, αἳ τ' ἀνδράσι σωζομένοισι
 λύειν, ὥς πόλεως τείχη ἀλωσομένης.
 Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺ δ' οἷς ἐπ' ἀποιέονα ποίτι
 πωτήσῃ, ἔτι γὰρ πᾶσαν ἀειρόμεν.
 Ρ' ἡδὲ δ' ὡς· δόιναις δ' κ' εἰλαπίναισι περέσῃ
 ἐν πάσαις, πολλῶν κοίμην' ἐν σόμασι·
 καὶ σὺ δ' αὐλίσκοισι λιγυρδογγοῖς νέοι ἄνδρες
 ἐν κόσμῳ ἔρατοί κελευε τε καὶ λιγέα
 ἄπον'. κ' ὅταν θ' νοφεροῖς ὑπὸ κεύθεσσι γαίης
 βῆς, πολυπικύτες εἰς αἶψα οὐδοί, μιν,
 Οὐδέ ποτ' ἔδ' ἄντων ὑπολαῖς κλέει, ἔδ' ἔγε λήσας,
 ἀφθιτον ἀνθρώποις αἰεὶ ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' ἑλλάδα γὰρ σρωφώμενος, ἦ δ' ἀνὰ νήσους,
 ἰχθυόεντα φῶν πόντον ἐπ' ἀτρεύετον.
 Οὐχ ἵππων νότοισιν ἐρήμεν, ἀλλὰ σὺ πέμψῃ
 ἀγλαὰ μεσάων δῶρα ἰοεφάνων.
 πᾶσι γ' οἷσι μέμηλε, κ' ἐοσσεμένοισιν, αἰοιδῇ,
 ἔσθ' ὁμῶς, ὅφρ' αὖ γῆ τε καὶ ἠέλιος.
 ὡπὲρ ἐγὼ ὀλίγης παρὰ σὺν τυτχανῶ αἰδέομαι.
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγους μ' ἀπατάς·
 κάλλιστον τὸ δικαιοτάτον, λῶσον δ' ἱμαίνεαι,
 φεῖγμα δ' ἐπ' ἐπὶ τριπλοτάτον, ἔτις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.
 ἵππ' ἔγωγε καλὸν καὶ ἀθλίον, ἀλλὰ κάκιστον
 ἄνδρα φέρω καὶ μοι τῆτ' ἀνιερύτατον.
 Πολλὰ κε δὴ μίλησθα διαρρήξασα χαλινὸν
 φεύγειν, ὥσπερ μὲν ἔχει καὶ ἡνίοχον.

THEOGNIDIS

Non mihi bibitur vinum, postquam ad puellam teneram
 Alius vir habitat, multò me peior.
 Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes,
 Quare simul aquare, & me lamentans fert.
 Illic median (ipsam) puellam amplexus brachio, osculatus
 Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore. (sum
 Cognoscibilis (est) sanè paupertas, & aliena existens:
 Neque enim in forum venit, neque judicia:
 Ubique enim deterius habet, ubique & permista:
 Ubique verò inimica simul est, ubicunque fuerit.
 Æqualiter sanè alia quidem dii mortalibus hominibus,
 Senectutemq; gravem, & juventutem dederunt:
 Omnium verò pessimum inter homines, morteque
 Et omnibus morbis est nequius, eris,
 Liberos postquam educaveris, & necessaria omnia præbu-
 Pecuniamq; reposueris, multa molesta perpeffus,
 Patrem odio prosequuntur, imprecanturq; (illi) interire,
 Et execrantur, veluti mendicum supervenientem.
 Verisimile est malum virum malè jura administrare,
 Nullam in posterum reverentem deorum iram.
 Improbo enim difficilia homini licet multa suscipere
 E vestigio, cogitareq; quomodo restat omnia faciet.
 Civium nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
 Neq; jura jurando credulus, neq; pacto,
 Neq; si Iovem vult præbere regem maximum
 Sponsorem immortalium pignora ponere volens.
 Nam in civitate ita maledico placet nihil,
 Quàm (se) servare: vulgus infelicius.
 Nunc verò proborum mala sunt bona improbis
 Virorum, suntq; perversis Lex.
 Pudor quidem enim periit, impudentia autem, & injuria
 Superans justitiam, terram totam occupat.
 Neq; leo semper carnes comedit, quinimò ipsum
 Et fortem etiam existentem capit perplexitas.

Garrulo

SENTENTIÆ.

Οὐ μοι πίεταί οἱ οὐδ', ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τρεῖν
 ἀλλ' αὐτὴν κατέχει, πολλὸν ἐμὴ κακίων.
 ψυχρόν μοι εἶδ' ἐκ τῆς φίλοι πίνεσι τοκῆες,
 ὡς ἄμα θ' ὑδρεύει, καὶ μεροῦσα φέρει.
 ἔβλα μέσσω παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐρίλησα
 δαίμων· ἢ ὅτ' ἔρεν ρυέγγετ' ἀπὸ σώματ' οὐ.
 γνῶντι πενήνῃ, καὶ ἀλλοτρίῃ ὥς ἔδρα;
 ἐπὶ χεῖρ' ἀνδρῶν ἔρχεται, ὅτε δίκαια.
 Πάνθ' γὰρ τῶν λατῶν ἔχει, πάντῃ δ' ἐπιμνήσκει.
 πᾶσι δ' ἐχθρὰ οὐκ ἔστι, γίνεται, ὅτε δ' ἔστι.
 ἴσως τοι, τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνδρῶν, ὅποις,
 γῆρας τ' ἐλόωσιν, καὶ νεότης ἔδραται.
 τῶν πάντων δὲ κακῶν ἐν ἀνδράποισι, θανάτου τε,
 καὶ πατρῶν νόσων ὅτι κενηρότατον.
 Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρ' ἄρ' αὖ παῖτα παρὰ χροῖς,
 χρήματα δ' ἐγκαταθήσ, πόλιν ἀνθηρὰ παθῶν,
 τὸν πατέρα' ἐχθαίρουσι κατὰ πάντα δ' ἀπολείπει,
 καὶ συγγέν' ὡς περ πτωχὸν ὅτε δ' ἔδραται.
 Εἰς τὸ κακὸν ἀνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
 μηδεμίαν κατόπιν ἀζόωτον νέμειν.
 Δηλὸν γὰρ τ' ἀπαλαμνα βροτῶν παρὰ πόλιν ἀνελέστα.
 πᾶς ποδὸς, ἢ γαῖαν δ' ὡς καλὰ παῖτα πιδεῖ.
 Ἀστὴν μηδενὶ πιδεῖ ἐὼν πόδα τὸν δὲ πιδεῖναι,
 μήθ' ὀρκῶ πίσυνον, μήτε σωτηριοσύνη.
 Μήδ' εἰ Ζεὺς ἐθέλει παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
 ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ πιδεῖν ἐθέλων.
 Εἰ γὰρ τῇ πόλει ὡς κακοφύγῳ ἀνδρα εἰδέν,
 ὡς δὲ τὸ σῶσαι· οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.
 Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσι
 ἀνδρῶν, γίνονται δ' ἐκ τραπέλοισι νόμοι.
 Αἰδῶς μὲν γὰρ ὁλωλιν· ἀναιδείῃ καὶ ὕβρις
 νικήσασα δίκην, γλῶσσι πᾶσι ἔχει.
 Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλὰ μιν ἐμπίης,
 καὶ κρατερόν τ' ἐόνθ' αἰεὶ ἀμυχαίη.

SENTENTIÆ.

Garrulo homini tacere gravissimum onus(est,)

Loquens autem imperitus, quibuscum est, oneri est:
Oderuntq; (cum) omnes: necessarius verò congressus
Viri talis, convivio est,

Neque vult amicus esse, postquam malum viro evenerit,

Neque si ex utero, Cyrne, uno natus fuerit.

Asper & dulcis esto, & morosus, & immitis

Famulis, & servis, vicinisque propinquis. (mittere,

Non oportet obstrepere bonæ vitæ, sed ipsam quietam o-

Malam autem movere, donec in recta constitueris.

Mali non prorsus mali ex utero nati sunt:

Sed (cum) viris malis incuntes amicitiam. (liam,

Factaque improba didici, & verba maledica, & contume-

Sperans illos omnia dicere vera.

Inter sodales vir prudens esto:

Oninem verò convivam tanquam absentem puta.

Scito ferre ridicula: foris verò fortis sis,

Cognoscens mores, quos quisque habet.

Inter insanos maximè insanio, sed inter justos

Omniū hominū sum iustissimus.

Multi quidem divites sunt mali, boni autem sunt pauperes:

Sed nos (cum) illis non commutabimus

Virtutem divitiis: quoniam illud quidem stabile(est) sem-

Opes verò hominū aliās alius habet. (per,

Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum semper,

Fortis verò(est) inque bonis positus, inque malis:

Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,

Insipiens maliciam non potest continere.

Nunquam ob parvam causam amicū virum perdidideris,

Credens gravi Cyrne calumniæ.

Si quis peccatis amicorū in omni (re) irascitur,

Nunquam inter se concordēs, neque amici

Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur

Mortales, Cyrne, dii verò non volunt ferre.

THEOGNIDIS

Καπὶ λυγρὸν δ' ἄνθρωπον σιγαῖν χαλεπώτατον ἄχθῃ,
 φθιγγόμενον δ' ἀδανείας, οἷσι παρῆν, πέλεσσι.
 Ἐχθαίρουσι δ' πάντες· ἀναγκασίη δ' ἐπίμιξις
 ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελεθεῖ.
 Οὐδ' ἐδέλφει φίλον ἔχθρ' ἐπὶ κακὸν ἀνδρὶ χύνη,
 ἔσθ' ἢ ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνει.
 Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴδι, καὶ ἀργαλέος, καὶ ἀπλώης
 λάτρεσι καὶ δμῶσιν, γείτοσι τ' ἀγχιδύροις.
 Οὐ χεὶρ κυκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
 τ' ἢ κακὸν κινεῖν, ἐς' αὐτὸς ὁρθεὶ λάβης.
 Οἱ κακοὶ ἐπ' ἀνθρώπων κακοὶ ἐκ γαστρὸς γέγονασιν,
 ἀλλ' ἄνδρες· κακοῖς σιωδέμενοι φιλίω.
 Ἐργα τε δόλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
 ἐλπίδων καὶ κείνων πάντα λένειν ἔπυμα.
 Ἐν μὲν συσσίτοισιν αὐτὸν πεπνυμένον ἴδι,
 πάντα δ' ὁμιλήθην ὡς ἀπώτα δόκει.
 Ἰδὲ φέρειν τὰ γελοῖα, θυρήρι δ' καρτεροῖα εἶης,
 μηχανῶν ἐργῶν πεπνυμένον ἕκαστος ἔχει.
 Ἐν μὲν μαίνομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δ' ἐν δίκαις
 πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιοτάτος.
 Πολλοὶ τοι πλεῖστοι κακοὶ, ἀγαθοὶ δ' ὀλίγοι.
 ἀλλ' ἡμεῖς τέτοις ἐδιαμνησόμεθα.
 Τῆς ἀρετῆς τ' πλεῖστον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπειρον αἰεὶ,
 χεῖματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
 Κύρνε, ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμενος ἔχει ἔμπειρον αἰεὶ,
 πολὺ δ' ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἐν τε κακοῖς.
 Εἰ δ' θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίον καὶ πλεῖστον ὀπάσει,
 ἀφραίνων κακίην ἐδύατο κατέχει.
 Μὴ ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἀνδρὸς ἀπολέσθης,
 πεπνυμένον χαλεπὴ Κύριε διαβολή.
 Εἰ τις ἀμάρτυλῃσι φίλων ἐπὶ πτωτῇ χολῶτο,
 ἔστωτ' ἀν' ἀλλήλοισι ἄρθμοι, ἔστω φίλοι.
 Εἴεν ἀμάρτυλαι γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔποντο
 δηιοῖς, Κύρνε, θεοὶ δ' ἐκ ἐδέλφουσιν φέρειν.

THEOGNIDIS

Et lentus consultus cœpit celerem hominem, sequens,
Cyrne, cum recta deorum justitia immortalium.
Quietus, sicut ego, mediam viam ingredi pedibus,
Neq; aliis tribuens Cyrne (ea quæ sunt) aliorum.
Nunquam exulem virum ob spem Cyrne osculaberis :
Neq; enim domum regressurus est idem amplius.
Ne quid nimis propera, omnium media optima: & sic (est.)
Cyrne habebis virtutem, quam quidem accipere difficile
Iupiter mihi amicorû det remunerationem, qui me amant,
Et (me quàm) inimicos magis, Cyrne, potentem fore.
Et sic possim videri inter homines Deus esse,
Si, postquam remuneravêre, me fors apprehêdat mortis.
Sed Iupiter perface mihi cœlestis opportunum votum :
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono. (num
Moriar autem, si nullam malarum sedationem solitudi-
Invenero, dederisq; pro calamitatibus calamitates:
Fatum enim sic est, ultiq; verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent, vi
Deprædati: ego autem canus transivi alveum,
Torrente fluvio omnibus spoliatus.
Horum liceat nigrum sanguinem bibere, ac bonum attollat
Numen, quod ex mea sententia perficiat hæc.
O improba paupertas, cur cessas (me) relinquens ad alium
Virum ire? cur verò quidem me non volentem amas?
Quin abi, & domum aliam accede, neq; cum nobis
Semper miserabilis hujus vitæ sis particeps.
Forti sis animo Cyrne in malis, postquam & in bonis gau-
Quando te & hæc fatum jubebat habere. (debat,
Sicut autem ex bonis accepisti malum, sic verò & rursus
Emergere tenta, deos precans,
Neq; nimis ostenta, malum verò Cyrne ostentare,
Paucos sollicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur, magnam injuriam passi,
Cyrne: ulciscantis verò augetur postea.

Bene

SENTENTIÆ

Καὶ βραδὺς εὐδ' ἄλως εἶλεν ταχυὴν ἄνδρα, δῶκ' αὖ,
 Κύρνε, σὺ δ' εὐθείη θεῶν δίκη ἰδανέπων.
 Ἦσυχ' ὅ, ὥσπερ ἐγὼ, μίσι μὲν ἴσθι, ἔρχομαι ποσσὶ,
 μὴ δ' ἐτέρωσι διδὼς Κύρνε τὰ σφ' ἐτέρων.
 Μὴ πτεφύροντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φιλήτης·
 Οὐδ' ἔδοι' αὖτε βὰς γίνεταί αὐτὸς ἔπ.
 Μηδὲν ἄγαν ἀπεύθειν, πάντων μίσην ἄριστ' ἔχ' ἔπος
 Κύρνε, ἔξεις ἀρετῶν ἦν τε λαβὼν χαλεπόν.
 Ζεὺς μοι τῶν φίλων δοῖη πίσιν, οἳ με φιλέουσι,
 σφ' ἔτ' ἐθρῶν μεῖζον Κύρνε θυμὸν ἰσχυρόν.
 Χ' ἔπος αὖ δοκέομαι μετ' ἀνθρώπων θεὸς ἔσθ',
 ἦν ἀποτρισάμενον μοῖρα κίχρη θανάτῳ.
 Ἀλλ' ἔτι Ζεὺς τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καίειον ἔσυχον,
 δὸς δ' ἐμοὶ ἀντὶ κακῶν, καὶ τι περ εἴη ἀγαθόν.
 Τίθισαί μ' εἰ μὴ τι κακῶν ἄμπαρμα μείμνω
 ἐν εὐρίπῳ, δοῖ μ' ἄντ' ἀνιῶν ἀνίας.
 Αἴσα γὰρ ἔπος δέη, τίσις δ' ἔφαινεταί ἡμῶν
 ἀνδρῶν, οἳ τὰ μὰ χρέματ' ἔχουσιν, βίη
 εὐλήσονται· ἐγὼ δ' ὅ κ' ἔκωον ἐπέρησα χαράδρῳ,
 χειμαρρῶ ποταμῷ παῖτ' ἀποσεισάμεν.
 Τῶν εἴη μίλαν ἄμα πείν, ὅπ' ἔτ' ἐδ' ἄλως ἀρετῶν
 δαίμων, ὅς κατ' ἐμὸν νῦν τελέσειε τάδε.
 Ὀδὴ δὲ πένι, τί μὲν εἰς φρολιπέσσαι παρ' ἄλλων
 ἀνδρ' ἰέναι; τί δὲ δὴ μ' ἔκ' ἐθέλοντα φιλεῖς;
 Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐτοίχου, μὴ δὲ μεθ' ἡμεῶν
 αἰεὶ δυστήν' ὅ, δὲ βίη αἰετ' ἔχει.
 Τόλμα Κύρνε κακοῖσιν· ἐπεὶ καὶ σθλαῖσιν ἔχεις,
 εὐτε σὺ καὶ τέτων μοῖρ' ἐπεβαλλέν ἔγειν.
 Ὡς δ' ὅτε ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὥς δὲ καὶ νῦν
 ἐν δώμῳ πειρῶ, θεοῖσιν ἐπιυχόμεν.
 Μὴ δὲ λίαν ἐπιρραίνε, κακὸν δὲ π' Κύρνε ἐμφαίνειν,
 παύσης κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.
 Ἄνδρὸς τοι κραδίη κενύθει, ἀέγα πῦμα παύσεται,
 Κύρνε· ἀποτινυμένη δ' οὐξέται ἐξοπίσω.

THEOGNIDIS

Bene demulce inimicum : postquam verò sub potestatem
venerit (tuam)

Vlciscere ipsum, excusationem nullam admittens.

Refræna mentem: linguam verò suavitas semper sequatur.

Improborum quidem est cor acrius.

Non possum noscere animum civium, quem habent :

Neque enim benefaciens placeo, neque malè.

Vituperant autem me multi simul mali, atque etiam boni :

Imitari verò nemo insipientium potest.

Ne me invitum vi pungens sub plaustrum adige,

In amicitiam nimis Cyrne attrahens,

(O) Iupiter chæ, miror te : tu enim omnibus imperas,

Honorem ipse habens, & magnam potestatem :

Hominum verò bene nosti mentem, & animum cujusq; :

Tua verò potentia omnium est summa (ô) Rex.

Quomodo autem tua (ô) filii Saturni, audet mens viros in-

In eadem sorte, & justum habere? (justos

Sive probitate delectetur mens, sive scelere

Hominum injustis operibus incumbentium,

Nihil quicquam discretum à numine est mortalibus,

Neque via quam ingressus (quis) immortalibus placeat.

Attamen autem divitias habent innocuas: alii verò ex ma-

Facti cohibent animum, tamen paupertatis (lis

Matrem inopiam acceperunt (ii qui) iusta amant,

Quæ virosum impellit animum in errorem,

Lædens in pectoribus mentes forti præ necessitate,

Audet verò non volens (vir) turpia multa ferre.

Divitiis cedens : quæ quidem mala multa docent,

Mendaciaq; dolosq; perniciosasq; lites.

Virum etiam invitum, malum autem ei nihil videtur,

Hæ enim molestam pariunt anxietatem. (melior

In paupertate autem quando (est) malus vir, tunc multò

Apparet, donec quidem divitiæ (eum) occupant.

Hujus quidem injusta cogitat mens, neque semper

Recta sententia pectoribus innata est. Illius

SENTENTIÆ

Εὐκώπλιε τ' ἐχθρόν, ὅταν δὲ ὑποχρίειτο ἔλθῃ,
 ἥσασθαι μιν, πρὸ φασιν μηδεμίαν θύμῳ.
 Ἰσχυρόν· γλώσση δὲ πᾶσι μέλιχρον αἰὲν ἐπέειπε,
 δηλῶν τοι τελέσει καρδίη ὀξύτῃ.
 Οὐ δύναμαι γινῶναι νόον αἰσῶν, ὅντιν' ἔχουσιν.
 Οὔτε γὰρ εὐ ἔρδων ἀνδρῶν, ὅτε κακῶς.
 Μωμῶμαι δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἢ δὲ καὶ ἐσθλοὶ,
 μιμνῶμαι δὲ ὅδ' αἰσῶν ἀσφῶν δύναται.
 Μὴ μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑφ' ἁμαξάν' ἐλαυνε.
 εἰς φιλόπτητα λίλυ Κύρνε προσσελκόμηντο.
 Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνδράσι,
 πρὶν αὐτοὺς ἔχειν, καὶ μεγάλῃ δυνάμει.
 Ἀνθρώπων δὲ εὐδοίᾳ νόον, καὶ θυμὸν ἐκάσκει.
 σὺν δὲ κράτῳ πάντων ἔσθ' ὑπὸ τὸν βασιλεῖ.
 Πῶς δ' ἔσθ' Κρονίδῃ τολμᾷ νότον ἀνδρῶν ἀλιτρεῖς
 ἐν ταύτῃ μοίρᾳ, τὸν τε δίκαιοι ἔχουσιν;
 Ἡ δ' ἐπὶ σωφροσύνῃ τερφῇ νόος, ἥντις πρὸς ὕβρει
 ἀνθρώπων ἀδίκους ἐγχεῖται πειθομένην, * *οὐ φιλοφρονέει.*
 Οὐδὲ περ κεραιμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
 ὅδ' ὅδ' ἥντιν' ἰὼν ἀθανάτοισιν ἀδοῖ.
 Ἐμπίης δὲ ὄλβον ἔχουσιν ἀπὸ μόνον· τί δὲ ὑπὸ δειλῶν
 ἔργων ἰχθυῖ θυμὸν, ὅμως πενήτης
 Μητέρ' ἀμνηχανίῳ ἔλαβον τὰ δίκαια φιλοῦντες,
 ἥ γ' αὐτῶν πρὸς αἰὲν θυμὸν ἐς ἀμπλακίῳ,
 Βλάπτουσ' ἐν σῆθεσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 τολμᾷ δὲ ἐκ ἐθέλων αἶχρα πολλὰ φέρειν,
 Χρημοσύνην δὲ καὶ κακὰ πολλὰ διδασκῇ,
 ψεύδεται τ' ἐξαπάτας τ', ἐλομένους τ' εἰδῆς,
 Ἀνδρῶν καὶ ἐκ ἐθέλοντα· κακὸν δὲ οἱ ὅδ' ἔοικεν.
 ἢ γὰρ καὶ χαλεπὴν πίκλην ἀμνηχανίῳ.
 Ἐν πενήτῃ δὲ ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὃς, τε πολλὸν ἀμείνων
 φαίνεται ἐς τ' ἀνδρῶν χρημοσύνην κατέχῃ.
 Τὸ μὲν γὰρ τ' ἀδίκῃ φρονέει νότον, ὅτε φῶς αἰεὶ
 ἰδεῖν γινώμῃ σήθουσιν ἐμπειροῦν.

THEOGNIDIS

Illius autem neq; mala sequitur mens, neq; bona :
Sed bonum audere oportet hæc & illa ferre.
Reverere verò amicos, fugeq; perniciosum iusiurandum :
Verere autem immortalium iram devitans.
Nil nimis festina : tempus autem omnibus optimum
Factis hominum, sæpe verò ad virtutem.
Festinat vir lucrum quærens, quemcunq; fortuna
Propensa in magnum delictum protrudit :
Et cum facit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse
Facile : quæ verò sint utilia, ea mala (esse.)
Amicissimus cum esses (mihi) peccasti : ego verò tibi autor
Sed tu mentem non bonam nactus eras. (nihil sum;) /
Nullum thesaurum liberis repones meliorem
Pudore, qui bonos viros, Cyrne, sequitur.
Nullus hominum vicii videaris esse socius,
Quem consiliumq; sequitur Cyrne, & quem potentia.
Bibens verò non sic inebriabor, neq; me vinum
Exagitabit, ut dicam grave verbum de te.
Neminem si nilem mihi possum quærens invenire
Fidelem sodalem, cui nullus est dolus,
Ad indicem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum præstantior verò nobis inest mens.
Multa me intelligentem prætereunt, sed necessitate
Taceo, cognoscens nostram potentiam. /
Multis hominibus lingue ostia non adjacent
Congrua, & ipsis multa non curanda curæ sunt.
Crebrò enim malum reconditum intus, melius (est :)
Bonum verò foras egressum melius (est,) quàm malum.
Omnium quidem non nasci hominibus optimum (est,)
Neq; intueri radios celeris solis :
Natum verò quam citissimè portas Plutonis transire,
Et jacere multa terra obrutum. (nam .
Procreare & educare facilius hominem, quàm mentem bo-
Inferere, nemo adhuc hoc perpendit,

Quisquis

SENTENTIÆ.

Τὸ δ' αὖ ἔτε καχοῖς ἔπειτα νόθ', ἔτ' ἀγαθοῖσι .
 ἥ δ' ἀγορὸν πολὺν χρῆτά τε καὶ τὰ φέρειν .
 Αἰδεῖσθαι ὅφρα, φεύγειν τ' ὁλετήνορας ὅρκους .
 ἔνθεν περ δ' αἰθανάτων μῦθον ἀλευράει .
 Μηδὲν ἄγαν πορεύειν . κλισίης δ' ἐπὶ πᾶσιν αἶεσι
 ἔργμασιν ἀνδρώπων, πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
 Σπύρδι ἀνὴρ κέρδι διζήμεν, ὃν τινα δαίμων
 πορφύρεον εἰς μεγάλῳ ἀμπακίην παράγει,
 Καί τοι ἔθηκε δοκεῖν, ἃ ἂν ἡ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθ' εἴη
 ἑυμαρέως . ἃ δ' αὖ ἡ χρησιμὰ, ταῦτα κακὰ .
 φίλτατ' ὦν ἡμᾶς ἴες . ἐγὼ δέ τοι αἶτι' ἔδην .
 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης ἔκ ἀγαθῆς ἔτυχες .
 Οὐδένα θηταυρὸν παῖσιν καταθήσει ἀμείνω
 αἰδῶν, ἦ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἔπειτα .
 Μηδὲν ὁ ἀνθ' ὥπων κακίας δοκεῖ εἶναι ταῦρ',
 ὧ γνῶμη δ' ἔπειτα, Κύρνε, καὶ ὧ δυνάμει .
 Πίνων δ' ἔχ' ἔπως θωρήξομαι, κ' ἐμέ οἶν
 ἐξάγει, ὥς τ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπ' ὦρεσσι .
 Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ δυνάμει διζήμεν ἑυρεῖν
 πῖτον ἐταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλ' .
 Εἰς βάσιμον δ' ἐλθὼν ὥρα τρέβομαι, ὥς μοι ἴδω
 χρυσός . ὑπερτερείης δ' ἄμμι ἐνεστι νόθος .
 Πολλὰ με καὶ σωίεντα παρέρχεται, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 σιγῇ γιγνώσκων ἡμετέρην δυνάμιν .
 Πολλοῖς ἀνδράποισι γλώσση δύρει ἔκ ἐπίκλην
 ἀρμόδιαι, καὶ σφιν πολλὰ ἀμέλητα μέλει .
 Πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον, ἀμείνον .
 ἐσλὸν δ' ἐξέλθον λώϊον, ἢ τὸ κακόν .
 Πᾶσι μὲν μὴ φῦσαι ἐπὶ χθονίοισιν αἶετον .
 μήδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέειν ἡελίος .
 Φῶτα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας αἴλαιον περῆσαι,
 καὶ κείσθαι πολλὰ γλυῖ παρμησάμενον .
 Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾶον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλάς .
 ἐνθά μεν, ἐδεῖς πωτὸν γ' ἐπιφρέσασθαι,

SENTENTIÆ.

Οἷς σώφρον' ἔθηκε τ' ἄφρονα, καὶ κακὸν ἐνδλόν.
 ἢ δ' ἀσκληπιόδαϊς τὸτο ἔδωκε θεὸς
 ἰατρὴς κακότητα καὶ ἀπρηὰς φρένας ἀνδρῶν,
 πολλὰς αὖ μιάς καὶ μεγάλας ἔφερον.
 Εἰ δ' ὡς ποιητὸν τε καὶ ἐνθετὸν ἀνδρὶ νόημα,
 ἢ ποτ' ἀν' ἐξ ἀγαθῆ πατρὸς ἔχρητο κακός,
 Παιδομῆθε μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
 ἔποτε ποιήσεις τ' κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.
 Νήπιθε, ὅς τ' ἐμὸν ἤ ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι·
 τ' δ' αὐτῷ ἰδίον ἐδὲν ἐπιστρέφεται.
 Οὐδείς τοι πάντ' ὅτι παύοιτο· ἀλλ' ὁ μὲ ἐνδλὸς
 πολὺ ἔχειν τὸ κακόν, κ' ἐκ ἐπιδηλῶ ὅμως·
 Διὸς δ' ἔτε κακοῖσιν ἐπίστα, ἔτ' ἀγαθοῖσιν
 θυμὸν ἔχων ρά μιν· ἀθανάτων δ' ὁδοὺς
 Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπιφροντ'· ἀλλ' ὅπιτολμαῖν
 χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδύσκιν, ἔχειν.
 Εἰ μ' ἐθέλεις παλῶν, κεφαλῆς ἀμίσχον ἀπ' ἀκρῆς,
 αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
 Εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἄπερσον
 χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμβρον βασιλῆα·
 Τῷ χειρὶς καδύπερθε μέλαι ἔχ' ἀπλεῖ ἰός,
 ἢ δ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἀνδρῶν ἔχει καθαρύν.
 Ἀνδρῶπ' εἰ γνώμης ἔλαβες μέρθε, ὥσπερ ἀνοίης,
 καὶ σώφρων ἔπως, ὥσπερ ἄφρων, ἐγγύς,
 πολλοῖς αὖ ζηλωτὸς ἐφαίνεσθ' ὡς πολιτῆρ'
 ἔπως, ὥσπερ νῦν ἐδινὸς ἀξιθεῖ.
 ἔτοι σύμφερόν τ' ἐστι γυνή νεα ἀνδρὶ γέροντι·
 ἢ γὰρ πηδάλῳ πείθεται, ὡς ἄκατθε·
 Οὐδ' ἀγκυρ' ἀν' ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δ' ὁισμάς,
 πολλὰ κίς ἐκ νυκτὸς ἄλλον ἔχει λιμένα·
 Μὴ ποτ' ἐπ' ἀσκήκτοισι νόην δ' ἔχε μιν δὲ μοῖνα
 χρήμασι, τῇς ἀνυσίς γίγνεται ἐδιδυμία·
 Εὐμαρέως τοι χρήμα θεοὶ δόσαν, ἔτε τι δειλόν,
 ἔτ' ἀγαθόν· χάλεπ' δ' ἔργματι κῶδ' ἔχει.

THEOGNIDIS.

Circa virtutem conterere, & tibi iusta amica sunt,
Neq; te vincat lucrum, quod turpe sit.
Neminem horum invitum manere coge apud nos,
Neq; foras jube non volentem ire,
Neq; dormientem excita (ô) Simonides, quemcunq; nostrâ
Armatus vino mollis somnus corripuerit.
Neq; vigilantem jube invitum dormire :
Omnis enim coacta res molesta est.
Bibere verò volenti astando (quis) misceat :
Non omnes noctes contingit suavia pati.
At ego, modum enim habeo suavis vini,
Somni sedatoris ma'orum memor eo domum profectus.
Ostendam autem quòd vinum jucundissimum est viro po-
Neque enim sobrius sum, neq. valde ebrius. (taru:
Quisquis autem praterierit potus modum, non amplius ille
Sux ipsius lingue compos est, neq; mentis,
Loquitur autem infinita, quæ sobriis videntur turpia :
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit :
Antè qui erat sapiens, tunc stultus. Sed tu hæc
Cognoscens, ne bibe vinum supra modum.
Sed aut priusquam potus sis, surge, ne te urgeat
Venter, ceu malum servum quotidianum,
Aut præsens ne bibe : tu verò habe hoc vanum.
Calicis semper causa sanè potus es :
Hic enim fertur amicorum gratia, ille verò ponitur :
Illum verò diis libas, hunc in manu habes.
Negare non nosti, invincibilis verò sanè ille (est,)
Qui multis bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
Invicem jurgia diu prohibentes.
In medium loquentes simul cum uno, & cum omnibus,
Et sic convivium fit non jucundum.
Insipientis viri simul & sapientis, vinum, quando sanè
Potatur supra modum, levem facit mentem.

SENTENTIÆ

ἀμφ' ἀρετῇ τρέβου, καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
 μηδὲ σε νικᾷτω κέρδιον, δ', τ' ἀγροὺν ἔοι,
 Μυθῆνα δ' αἰεὶ δι' ἀέχοντα μέλειν κατέρυκε παρ' ἡμῶν,
 μηδὲ δύραζε κέλευ· ἐκ ἐθέλοντ' ἵεναι.
 Μῆδ' ἐυδύντ' ἐπέχεις Σιμωνίδην, ὅν τινα ἡμῶν
 θωρηχθέντ' οἶψι μαλθακὸς ὑπὸ τοῦ ἔλσι.
 Μῆδ' ἐκ ἀχρυνέοντα κέλευ· ἀέχοντα καθεύδειν,
 πᾶν γὰρ ἀναγκάζειν χρῆμα· ἀνιερὸν ἔρυ.
 Τῷ πίειν δι' ἐθέλοντι πῶρας αἶθρ' οἶνοχρεῖται·
 ὅς πᾶσας νύκτας γίγνε' ἰαβρὰ παθεῖν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, μέτρον γὰρ ἔχω μελιθεῖον οἶνον,
 ὑπὸ λυσικακῆς μνήσομαι οἴκαδ' ἰών.
 Δείξω δι' ὡς οἶνον χαιρέσας ἀνδρὶ πεπόνηται·
 ἔτε τε γὰρ νήφω· ἔτε λίλυ μεθύει.
 Οὐδ' αὖ ἐπερβάλλῃ πόσι τοῦ μέτρον, ἐκείνῃ κείνῃ
 τῆς αὐτῆς γλώσσης κάρτερος, ἐκείνῃ νόος,
 Μυθεῖται δι' ἀπάλαμνα, τὰ νήφουσ' εἶδε' αἰχρά·
 αἰδεῖται δι' ἐρδῶν ἐλάν, ὅταν μεθύῃ,
 Τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γινώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην.
 Ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, μὴ σε βιάσθω
 γαστήρ, ὥς ἐκ κῆλον λάτριν ἐφημέριον,
 Ἡ περὶ μὴ πῖνε· σὺ δι' ἔχεις τὸ μέταλλον
 τῆς κεφαλῆς αἰεὶ τένεχ'· τοὶ μεθύεις·
 Ἡ μὲν γὰρ φέρεται βιοτήπῃ, ἢ ὅτε πρὸς κείνῃ.
 Ἡ δὲ θεοῖς σπένδει, Ἡ δὲ ἐπὶ χεῖρ' ἔχεις.
 Ἀρενέειται δι' ἐκ οἴδ' αἰ· ἀνίκητον δὲ τοῦτο·
 ὅς πολλὰς πίνων μὴ τι μάταιον ἐρεῖ.
 Ὅ μεις δι' εὐμυθεῖν παρὰ κρητῆρι μένοντες
 ἀλλήλων· εἰδῆσθαι ἀπερυκόμενοι.
 Εἰς τὸ μέσον φωνεῖντες θυμῶς ἐνὶ κῆ-συν' ἀπασιν·
 χ' ἔπος σὺν πόσιν γίγνε' ἐκ ἀχαι·
 Ἀφρονέον ἀνδρὸς ὁμῶς κῆ σῶφρον, οἶνον, ὅταν δὲ
 πῖνῃ· ὑπὲρ τὸ μέτρον, κῆ φρονέειν·

THEOGNIDIS

In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoscunt: viri verò vinum indicat mentem,
Et maximè etiam sapientis, quod supra modum hausit bi-
Ita ut deturpet & (eum qui) priùs erat sapiens. (bens,
Vino gravor caput, (ô) Onomacrite, & mihi vim infert
Vinum, & mentis non ampliùs ego sum custos
Nostræ: at domus circumcurrit, sed sanè surgens
Tentabo, num fortè & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus: timeo autem ne quid stultum
Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copiosè malum (est:) si verò quis ipsum
Bibat sapienter, non malum (est) sed bonum.
Venisti sanè (ô) Cleariste profundum pontum permensus
Huc ad nihil habentem, ô miser, nihil habens.
Navis sanè lateribus sub transtra ponemus nos,
(O) Cleariste, quæ habemus, & quæ tribuunt dii,
Eorum autè quæ sunt (nobis) optima dabimus: si verò quis
venerit
Tum amicus qui sit, (dicā ei) recumbe, ut amicitia habes,
Neq; quid facultatū mearum celabo (te,) neq; quid majus
Tui causa hospitii aliunde afferemus.
Si verò quis percontetur (de) mea vita, sic illi dicito:
Quod bene quidē, difficulter, quod difficulter verò, maxi-
Sic ut unum quidē hospitē patriū non rejicere, (mè bene,
Xenia verò plura est non potens præbere.
Non te frustra (ô) Plute morrales colunt maximè:
Revera enim facile calamitatem fers.
Etenim divitias quidem habere bonos par est:
Paupertas verò malo commoda viro ferre.
Heu meam pubertatem, & senectutem exitialem:
Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem!
Neq; quenquam prodidi amicum, & fidelem socium:
Neq; in meo animo dolosum nihil inest.
Semper mihi charum cor exultat, quando audiero
Tibias sonantes desiderabilem sonum,

Lætor

SENTENTIAE

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἴδεις ἄνδρες
 γινώσκουσ· ἄνδρὸς δὲ οἶνον ἔδειξε νόον.
 καὶ μάλα ὥς πινυτὲ τ' ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
 ὥς κατακλιθεὶς καὶ πρὶν εἶναι σφόν.
 οἶνον βαρὺ κεφαλῇ, ὀνομαίκετε, καὶ με βιάται
 οἶνον, ἀτὰρ γνώμης ἐκ ἔτ' ἐχὼ ταμῆς
 ἡμετέρης· τὸ δ' ὧμα ὠκυπέτει, ἀλλὰ γ' ἀνάσας
 πειρήσω, μή πως καὶ πόδας οἶνον ἔχη,
 καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δ' ἡμῶν πρὸς μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.
 οἶνον πινόμενον πάλυς, κακός· ἦν δέ τις σὺ τὸν
 πίνῃ ἐπισαμύως, ἔκκακός, ἀλλ' ἀγαθός.
 ἡλθες δὲ Κλεάριε βαθυὺν διὰ πόντον ἀνέστας
 ἐνθάδ' ἐπ' ἔθνη ἔχοντ', ὧ τάλαν, ἔθνη ἔχων.
 Νηὸς τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θεῶν ἡμεῖς,
 κλεάριε, οἳ ἔχομεν, καὶ οἳ διδύμοι θεοί,
 τῶν δ' ὄντων τὰ ἄλιστα παρέξομεν. ἦν δέ τις ἔλθῃ
 σὺ φίλον ὦν, κατὰ κείν' ὥς φιλότιμον ἔχεις.
 οὔτε τι γὰρ ὄντων ἀποθήτομαι, ἔτε τι μείζον
 σῆς ἐνεκα ξενίης ἀλλοθεν οἰσόμεθα.
 ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τ' ἐμὸν βίον, ὧ δέ οἱ εἰπείν,
 ὥς εὖ μὲ χαλεπῶς, ὥς χαλεπῶς ἢ μάλ' εὖ,
 ὧ δ' εἶνα μὲ ξείνον πατρώϊον ἐκ ἀπολείπειν,
 ξείνια δ' πλέον ἐς ἔθνη αὐτὸς παρέχειν.
 οὐ σὲ μάττω, ὧ πλῆτε, βροτοὶ τιμῶσι μαλιστα·
 ἦ γὰρ ῥηιδίως τ' κακότητα φέρεις.
 καὶ γάρ τοι πλῆτον μὲ ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
 ἡ πενίη δ' ἐκ κακῶ σὺ μφορῶν ἀνδρὶ φέρειν.
 οἱ μοι ἐχὼν ἦβης καὶ γῆρας ἔλομεν οἶοιο,
 τὸ μὲ ἔπειτα χροῖός, τῆς δὲ ἀπαισαμύνης.
 οὔτε τινα ἐπὶ δώμα φίλον, καὶ πιστὸν ἐταῖρον,
 ἔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δέλιον ἔδεν ἐνι.
 αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὅππότε δούσῃ
 αὐλῶν φεγγαρομήνην ἰμερόεσσαν ὄψαι.

THEOGNIDIS

Lætor vero benè bibens, & tibicinem audiens :

Lætor veì ò benefonam manibus lyram tenens.

Nunquam servile caput rectum natum est.

Sed semper obliquum, & cervicem obliquam habet.

Neq; enim ex scilla rosæ nascuntur, neq; hyacinthus :

Neq; unquam ex ancilla filius ingenuus.

Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi,

Si non meam mentem decipiunt dii.

Timeo ne hanc civitatem, (ò) Polypæda, injuria,

Quæ Centauros crudivoros, perdat :

Oportet me ad amussim, & rectam rationem, hanc judicare

Cyrne, causam : æquumq; utrisq; dare

Vatibus, avibusq; & ardentibus sacrificiis,

Vt non erroris turpe dedecus habeam.

Neminem unquam malo urge, sed justo.

Beneficentia nihil (est) melius.

Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat,

Cyrne, ex procul conspicua apparens specula.

Quin equis injice velocibus frena.

Hæstilibus enim ipsos viris occursuros video.

Non multo spatio pertransibunt semitani,

Nisi meam mentem fallunt dii.

(tum virum,

Oportet forti esse animo gravibus in doloribus constitu-

Aq; diis petere liberationem immortalibus.

Considera, periculum quidem in novaculæ stat acie :

Aliquando multa habebis, aliquando pauciora :

Ita ut tu neq; valdè abundans possessionibus fias,

Neq; tu in multam opulentiam evadas.

Sit mihi alia quidem me habere, alia verò multa donare :

Opes hostium amicis habere,

Vocari verò ad convivium, sedere autem juxta bonum

Virum utilem sapientiam omnem scientem,

(cear is

Causa) intelligend: quando aliquid dixerit sapiens, ut do-

Et hoc ad domum lucrum habens abeas.

Pubertate

SENTENTIÆ.

Χαίρω δ' εὖ πίνων, καὶ ὕψ' αὐλητῆρος ἀκάνων,
 χαίρω δ' εὐφρογγον χερσὶ λύριον ὀχάνων.
 Οὐ ποτὲ δαλείη κεφαλὴν εὐθείᾳ πέφυκεν,
 ἀλλ' αἰεὶ σχολιῇ, καὶ αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 Οὐτὲ γὰρ ἐκ ακίλλης ῥόα φύεται ἔδ' ὑάκινθος.
 ἰδέποτ' ἐκ δάλης τέκνον ἐλευθέριον.
 Οὐτὶς ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πεδᾶς χαλκεύεται αὐτῷ,
 ἢ μὴ ἐμὴν γνώμην ἕξαπατῶσι θεοί.
 Δειμαίνω μὴ τιῶ δὲ πόλιν, Πολυπαίδην, ὕβρις,
 ἢ ὥς κενταύρις ὠμοράγῃς ὀλέσῃ.
 Χρὴ με παρὰ σαρμῶν καὶ γνώμην τιῶ δὲ διχάσαι,
 Κύρνε, δίκην. ἴσόν τ' ἀμφοτέρωσι δοῦναι
 Μάτεσσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰδομένοισι ἱεροῖσιν,
 ὅρρα μὴ ἀμπαλκίης αἰγρὸν ἄρειδ' ἔχω.
 Μηδένα πῶ κακότητι βιάζομαι, τῇ δ' ἀδικίᾳ
 τῆς εὐεργασίης ἔδ' ἐν ἀρειότερον.
 Ἄγγελος αὐτογγόνος πόλεμον παλὺ δακρυῶν ἐχείρει,
 Κύρνε, δαπὶ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπῆς.
 Ἀλλ' ἵπποις ἐμβαλλεταυπλερύγεσι χαλινούς,
 θήων γὰρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιδόσιν δοκέω.
 Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαφρήξαισι κέλευθον,
 ὃ μὴ ἐμὴν γνώμην ἕξαπατῶσι θεοί.
 Χρὴ πολέων χαλεπῶσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον αἰδέσθαι,
 σφίς τε θεῶν ὑπεὶν ἔκλυτον ἀδανειτῶν.
 Φερίζομαι, κινδυνὸς περ ἐπὶ ξυρῶ ἵσταμαι ἀκμῆς
 ἄλλοτε πολλ' ἔξεις, ἄλλοτε πτωρότερος.
 Ὡς σὺ μὲν τε λίαν ἀφνειὸν κλέαττος γένος,
 μή τε σὺ γ' ἐς πολλὴν χρημίστω' ἐλάσῃ.
 Εἴ μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, πῇ δ' ἢ πολλ' ἐπιδύναται
 χροῖματα σφ' ἔχοντων πῶσι φιλοῖσιν ἔχον,
 Κεκλήσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέξωμαι ἢ παρ' ἐσθλόν
 αἰδέσθαι, χροῖμα σοφίᾳ πᾶσι ἐπισκῆπτρον,
 Τῷ σωφρονισμῷ, ὅποτ' ἀντιλέγη σοφόν, ὅτ' ἔρα διδάχῃς,
 καὶ τῷ οἴκῳ κέρδι' ἔχω ἀπίης.

THEOGNIDIS

Pubertate oblectans (me) ludo: diu enim sub
Terra, amissa anima, jacebo sicut lapis
Mutus: linguam autem amabilem lucem solis,
Quamvis verò bonus fuerim, videbor nihil amplius.
Opinio quidem hominibus malum magnum (est,) experi-
entia optimum,
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.
Bene habeo, bene habe. Quid nuncium alium mittis?
Beneficii facile (est) nuncium.
Me amici produnt quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator Choeradas marinas.
Facile (magis) ex bono facere malum, quàm ex malo bonum.
Ne me doce, minimè tantus sum, (ut) discam.
Odi malum virum, tacita verò adsum.
Parvæ avis lenem habens mentem.
Odi verò mulierem circumcursantem, virumq; protervum,
Quicumq; alienum vult arvom arare.
Sed quæ quidem præterierunt, impossibilia sunt factu
Opera: quæ autem post (erunt,) custodiæ curæ sint.
Omnibus sanè periculum in rebus, neq; quis novit
Quò evadere futurus est, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non providus,
In magnum incommodum & grave cecidit.
Sed beneficienti Deus in omnibus ponit
Successum bonum, liberationem stulticiæ.
Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,
Facileq; ferre utramq; sortem.
Neq; malis ægrotans ange mentem, neq; bonis
Oblecteris repente, antè (quàm) finem extremum videris.
(O) homo, inter nos à longè simus amici,
Præter hanc: omnis rei est satietas.
Diu sane & amici simus: cæterum etiam aliis conversari
Viris, qui tuam magis cognoscunt mentem.
Non me fefellisti iens per viam, quam jam & prius
Agebas, furans nostram amicitiam.

Peri

SENTENTIÆ.

Ἡ δὲ τερπόμην παίζω· διερὼν γὰρ ἐνεργεῖν
 γῆς, ὁλέσας ψυχὴν κείσομαι, ὥς εἰ λίθῳ
 Ἀφρογῶ, λείψω δὲ ἐρατὸν φάσκει· ἡλίοιο,
 ἔμπης δὲ ἐσθλὸς ἐὼν ὄψουαι, ἔδεν ἔτι.
 Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· πείρα δὲ αἰετὸν·
 πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
 Εὐὲρ δὲ, εὐὲρ αἴθε· τί κ' ἀγγελον ἄλλον ἰάλλεις;
 τῆς εὐεργεσίας ῥηδὴν ἀγγελίη.
 Οἱ μὲ φίλοι προσιδέουσιν, ἐπεὶ τὸν δ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι.
 ὥς εἰ κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίαι.
 Ῥῆδον ἐξ ἀγαθῶν θεῖναι κακόν, ἢ κακῶ ἐσθλόν.
 μή με δὴ δασκ'· ἔτοι τῆλ' ἐκ εἰμὲ μαθεῖν.
 Ἐχθαίρω κακὸν ἀνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρεμι,
 μικρῆς ὀρνιθῶ κῆφον ἔχουσα νόον.
 Ἐχθαίρω δὲ θυμῷ αἰετὸν φείδεσθαι, ἀνδρα τε μαρτὸν,
 ὅς τ' ἀλλοτρίῳ βέλετ' ἄρκεαν ἄρκεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν προσέβηκεν, ἀμύχαι' ἐνεσι γῆρας
 ἔργα· τὰ δὲ ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
 Πᾶσιν τοὶ κίνδυνῳ ἐπ' ἔργμασιν· ἔδεν τις οἶδε
 ποιήσῃ μελλεῖ, ὀνήματ' ἀρχομένε.
 Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκίμειν περὶ μένῃ, ἔπειθε, ὁ δὲ
 εἰς μέγα λυγρὸν ἄπλω καὶ χαλεπὸν ἔπεσε.
 Τῷ δὲ καλῶς ποιῶντι θεὸς φεῖ παῖτα πύθῃσι,
 στυγερὸν ἀγαθὸν, ἐκ λυγρῶν ἀφροσύνης.
 Τολμᾶν χρὴ τὰ διδῶσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
 ῥηιδίως δὲ φέρειν ἀμροτέρων τὸ λάχθαι.
 Μή τε κακῶσι νοσῶν λυπῶν φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
 τερφῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλ' ἀκρον ἰδεῖν.
 Ἀνθρώπων, ἀλλήλοισιν ἀπὸ προσηνέμεν ἐταῖροι·
 πάλιν πάλιν, παντὸς χρέματός ἐστι κόρη.
 Διὸ δὲ καὶ φίλοι ὦμεν· ἅπαντες τ' ἀλλοισιν ὁμιλεῖν
 ἀνδράσιν· οἳ τ' σὺν μάλλον ἴσασιν νόον.
 Οὐ μ' ἐλαθεσθαι φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν, ἢν ἄρα καὶ πρὶν
 ἡλάρης, κλέπτων ἡμετέρῳ φίλῳ.

THEOGNIDIS

Peri(ò)diisq; inimice, & hominibus infidelis,
Frigidum qui in sinu varium habebas anguem,
Talia verò & Magnetæ perdidit facinora, & injuria
Qualia nunc sacram hanc civitatem occupant.
Multò sanè plures(quàm) fames, satietas perdidit jam
Viros, quotquot parte plus habere volebant,
(In)itio mendacii modica gratia, atq; in fine :
Turpe sanè lucrum, & malum utrumq;
Est : neq; quicquam pulchrum(est, &)quem mendacium
Viro : & si exierit primùm ex ore. (comitetur,
Non difficile(est) vituperare propinquum, neq; ipsum
Laudare : improbis viris hæc curæ sunt.
Tacere autem non volunt mali, mala garrientes,
Sed boni omnium modum sciunt habere.
Neminem prorsus bonum, & moderatum virum
Eorum(qui)nunc(sunt)hominum sol aspicit.
Non admodum hominibus ex animi sententia omnia fiunt,
Multò enim mortalibus præstantiores(sunt)immortales,
Multum in anxietatibus versor, mœrens corde :
Summam enim paupertatem non prætercurrimus.
Quilibet divitem virum colit, contemnit autem pauperem:
Omnibus verò hominibus ea inest mens.
Omnigenæ nequitæ inter homines sunt,
Omnigenæq; virtutes, & vitæ artes.
Difficile(est)sapientem apud insipientes multa loqui,
Et tacere semper : hoc enim non (est)possibile.
Turpe sanè(est)ebrium apud viros sobrios esse :
Turpe verò, si sobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & adolescentia allevat mentem viri :
Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior (est)mens, (ille) semper in
Cyrne, & magnis versatur in erroribus. (noxis,
Consulta bis & ter, quod tibi in mentem venerit:
Nocturnus enim profectò præceps vir est.

Viros

SENTENTIÆ

Ἐρρε θεοῖσιν τ' ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρὸν ὅς ἐσ' κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
 Τοιαῦδε καὶ μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρεις,
 οἷα τὰ νυῦ ἱερῷ πλώϊε πύλιν κατέχευ.
 Πολλῶ τοι πλέονας λιμὲν κόρη ὤλεσεν ἤδη
 ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλείον ἔχιν ἔθελον.
 Ἀρχὴ ἐπὶ ψεύδῃ, μικρὴ χάρις, ἐς ἣν τελευτῶ
 αἰχρὸν δὴ κέρδιον, καὶ κακὸν ἀμρότερον
 γίγνεται, ἐδὲ τι καλὸν, ὅτῳ ψεύδιον ὁροσομαρτῇ
 ἀνδρὶ, καὶ ἐξέλθῃ ὡρῶν τοῦ ὑπὸ σώματι.
 Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸ πᾶσιον, ἐδὲ μὲν αὐτὸν
 ἀνῆται· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
 Σιγαῖν δ' ἐκ ἐθέλῃσι κακοῖ, κακὰ λεγάζοντες·
 οἱ ἀγαθοὶ παύτων μέτρον ἵστασιν ἔχιν.
 Οὐδένα παμπήδυν ἀγαθὸν καὶ μέτρεον ἀνδρα
 εἴ νυ ἀνθρώπων ἡέλιον καθορᾷ,
 Οὐτι μάλ' ἀνθρώποις καταδύμα πάντα τελεῖται·
 πολλῶ γὰρ δητῇ κρέσσονες ἀθάνατοι.
 Πολλ' ἐν ἀμυχανισσὶ κυλίνδουμαι, ἀχνύμενον κῆρ·
 ἀκρίμυ γὰρ περὶ βίῃ ἐχ' ὑπερεδράμοιμυ.
 Πᾶς τις πλέσιον ἀνδρα τίς, ἀτίς ἢ πενιχρόν·
 πᾶτιν δὲ ἀνθρώποις αὐτὸς ἐνεσι νόος.
 Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
 παντοῖαι δ' ἀρεταί, καὶ βιότῃ παλάμαι.
 Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἀφροσι πολλ' ἀγορεύειν,
 καὶ σιγαῖν αἰεὶ· τὸτο γὰρ ἐσθλὸν αὐτόν.
 Αἰχρὸν τοι μῦθοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' ἔτι,
 αἰχρὸν δ' εἰ νήφων παρ' μῦθοισι μέλει.
 Ἦδη καὶ νεότης ἐπικαφίζει νόον ἀνδρός·
 πολλῶν δ' ἐξαίρῃ θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.
 ὦρ μὴ θυμὸν κρέσσον νόον, αἰὲν ἐν ἄταις,
 Κύρνε, τε καὶ μεγάλαις κείται ἐν ἀμπλακίαις.
 Βελεύεθις καὶ τρεῖς, ὅποιον ὅπ' ἐν νόον ἔλθοι·
 αἰτηρὸς γὰρ τοι λάβειν ἀνὴρ τελέσει.

Αἰδοράσι

THEOGNIDIS

Viros bonos sequitur consilium & pudor :
Qui nunc inter multos revera (sunt) pauci.
Spes & periculum inter homines (sunt) similes :
Illa enim gravia sunt numina utrumq; .
Sæpe præter opinionem & spem contingit invenire
Res virorum : consiliis verò non inest finis.
Non sanè molestiâ afficit ullus neq; amicum neq; inimi-
Nisi seriam rem consequaris. (cum,
Multi apud craterem amici sunt sodales :
In autem seria re pauciores.
Paucos curatores fideles invenias amicos,
Positus in magna animi anxietate.
Iam nunc pudor quidem inter homines periit,
Sed impudentia terram circumit.
Heu improba paupertas, cur meis decumbens humeris
Corpus deturpas, & mentem nostram ?
Turpia autem me non volentem vi, & multa doces.
Bona ab hominibus & honesta edoctum.
Beatus sim, & diis charus immortalibus,
Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum Cyrne affecto malè mœremus omnes :
Sed sanè alienus dolor diem unum durat tantum.
Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neq; bonis
Gaude : quoniam est viri omnia ferre boni.
Neq; jurare oportet hoc aliquid, nunquam res hæc erit:
Dii etenim oderunt, quibus adest finis.
Et facere sanè aliquid : & ex malo bonum factum est,
Et malum ex bono, & pauper vir
Statim valdè ditavit (se,) & qui valde multa acquisivit
Derepente, omnia profectò perdidit nocte una.
Et sapiens peccavit, & insipientem sæpe gloria
Secuta est : & honorem, etiam (qui) malus erat, invenit.
Si quidem opes haberem, (ô) Simonida, quales novi,
Non possem angi bonis congregiens :

Nunc

SENTENTIÆ

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιτα γνῶμη τε καὶ αἰδώς·
 οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀπρεκέως ὀλίγοι.
 Ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
 ἔτοιγδ' χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέρω.
 Πολλὰ κε παρ' ὀδῶν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται εὐρεῖν
 ἔργ' ἀνδρῶν· βυλαῖς δ' ἐκ ἐπέχλυτο τέλη.
 Οὔτοι κήδεαι ὅς τις ἔτι ἔωκεν, ἔτε δ' ἐχθρόν,
 εἰ μὴ σπυδαῖα ὀρήγματ' ἀντιπύχοις.
 Πολλοὶ παρ' κρητῆρι φίλοι γίνονται ἐταῖροι·
 ἐν δ' ἀσπυδαῖα ὀρήγματι πανερότεροι.
 Παύρες κηδεμόνας πτωχὺς εὐροῖς κεν ἑταῖρους,
 κείμηντο ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμνηχανίῃ.
 Ἦδη νῦν αἰδώς μ' ἐν ἀνθρώποισιν ὅλωλεν,
 αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφε'.
 Ἄδειλὴ πένια, τί ἐμοῖσι καθεμένη ὤμοις
 σῶμα κατασχώεις, καὶ νόον ἡμέτερον;
 Αἰχρὰ δέ μ' ἐκ ἐδέλοντα βίη, καὶ πολλὰ διδάσκεις,
 ἔδλ' ἀπαρ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.
 Εὐδαίμων εἴλω, καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι,
 Κύρην· ἀρετῆς δ' ἄλλης ἐδεμάης ἔραμαι.
 Σωὶ σοὶ Κύρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
 ἀλλὰ τοὶ ἀλλότριον κῆδ' ἐφημέριοι.
 Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσπυρένα, μήδ' ἀγαθοῖσι
 χαῖρ'· ἐπεὶ ἔς' ἀνδρὸς παντα φέρειν ἀγὰρ ἔστι.
 Οὐδ' ὁμῶστα χρὴ τὸ τό τι, μὴ ποτε ὀρήγμα τόδ' ἔσται·
 θεοὶ καὶ γὰρ νεμέσωσ' οἷσιν ἐπιεσι τέλη.
 Καὶ ὀρήξαι μὲν τοί τε· καὶ ἐκ κακῷ ἐδλόν ἔχλυτο,
 καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ, καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ.
 Αἴψα μάλ' ἐπλέττει, καὶ ὅς μάλ' ἀπολλὰ πῖπασται
 ἐξαπίνης, παῖτ' ἐν ὥλεσε τυκτὶ μῆα.
 Καὶ σώφρων ἦμαρ τε, καὶ ἄφρονι πολλὰ κε δόξα
 ἔσταιτο· καὶ τιμὴ καὶ κακὸς ὧν ἔλαχεν.
 Εἰ μὲν χρήματ' ἔχομι, Σιμωνίδην, οἷά περ εἶδεν,
 ἐκ αὐτῷ ἀνιώμεθα τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·

THEOGNIDIS

Nunc autem me cognoscentem prætereunt: sum verò mu.

Opibus, multis sciens licet melius adhuc.

(tus

Quare nunc ferimur, velis albis expassis,

Melio ex ponto, noctem per tenebrosam,

Exhaurire autem (sentinam) non volunt: superat autem

Vtrumq; navis latus: ubi valde quis difficile (mare

Servatur, illi verò dormiunt: gubernatorē quidem fecerunt

Bonum sanè, qui custodiam habebat perit. (quiescere

Opes autem rapiunt vi: decor verò perit.

Divisio autem non ampliùs fit in medium,

Bajuli verò imperant, mali autem super bonos:

Timeo ne quo modo navem fluctus absorbeat.

Hæc mihi ænigmaticè dicta sint, occulta probis: (sit.

Cognoscere autem potest quis etiam malum, si sapiens

Multi divitias habent imperiti: alii autem honesta

Quærent, gravi oppressi paupertate.

Facere autem utrisq; difficultas incumbit:

Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.

Non licet mortalibus adversùs immortales pugnare,

Neq; (in) jus vocare: nemini hoc fas (est.)

Non oportet pascere, quod non pascendum fuerit:

Neq; facere, quod non melius sit perficere.

Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,

Et te Neptunus gaudium amicis reducat.

Multos sanè satietas viros perdidit insipientes: (sunt,

Cognoscere enim difficile est modum, quando bona ad-

Non possum tibi (ô) anime præbere necessaria omnia:

Sustine, nam pulchra non tu solus amas. (sinistrum

Bene quidem habente me, multi (sunt) amici: Si verò quid

Contigerit, pauci fidelem habent mentem.

Turbæ autem hominum virtus unica est hæc,

Ditescere: sed aliarum rerum nullus sanè est usus.

Neq; si justitiam quidem habeas Rhadamanthi ipsius,

Plura verò sciveris (quàm) Æolides Sisyphus:

Qui

SENTENTIAE.

Ναῦ δέ με γινώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δ' ἄφρων·
 χρημοσύνη, πολλῶν γνῆς ὥς ἄμεινον ἔστι.
 Οὐνεκα νῦν φερόμεθα καθ' ἰσία λευκὰ βαλόντες
 μηλίσκῳ πόντῳ, νύκτα διὰ δνοφερῶ.
 Ἀντλῆν δ' ἐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δ' ἑλάναι,
 ἀμφοτέρων τοίχων, ἥ μάλα τις χαλεπῶς
 Σῶξ' ἤ, οἱ δ' εὐδισι· κυβερνήτῳ μὲν ἔπαυσαν
 ἑδλὸν γ' ὅς φυλακῶς ἔχεν ὀπισθαμείας.
 Χρήματα δ' ἀρπάζεσι βίη· κόσμῳ δ' ὑπόλαλε.
 δασμὸς δ' ἐκ ἔτ' ἴσως γίγνε' εἰς τὸ μέσον.
 Φορτωτὴ δ' ἄρχος, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύ· ὥς φεν·
 δειμαίνω μὴ πὺς ναυῷ κτ' κῦμα πίη.
 Τῷ τὰ μοι ἠνίχθω, κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι.
 γινώσκει δ' ὅν τις κακὸν, ἄν σοφὸς ἦ.
 Πολλοὶ πλεονέχουσιν αἰδέεσθαι· οἱ δ' ἐπὶ τὰ καλὰ
 ζητῶσιν, γὰρ πῶς τὴν δόξαν οἱ πενήν.
 Ἐρδῆν δ' ἀμφοτέρωτιν ἀμνηστὴν παρὰ κείνῳ.
 ἔργῳ γάρ τ' ἔς μ' ἀχρήματα, τοῦ δ' ἐν νόμῳ.
 Οὐκ ἐστὶ θνητοῖσι φρεὶς ἀθανάτων μαχέσασθαι,
 ἔδδ' ἐκείνῳ εἰπεῖν· ἔρ' ἐπὶ τὸ πρὸς θεῶν.
 Οὐ γὰρ ποιεῖται ὅ τι μὴ ποιμαντέον εἴη.
 ἔδ' ἐρδῆν, ὅ τι μὴ λῶϊον ἢ τελέσαι.
 Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλην διὰ πόντου,
 καὶ σε Ποσειδάων χαρμαφίλῳις ἀνέροι.
 Πολύες περὶ κόρ' ἀνδρῶν ἀπώλεσαν ἀφρονέοντας·
 γινώσκει γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἑδλὰ παρῇ.
 Οὐδ' ὡς αἰσῶμαι σοὶ θυμὸν ἰδοῦν ἄρ' ἀμείβεται πάντα·
 τέτλαθι γὰρ δὲ καλῶν ἔστι σὺ μὲν ὅτ' ἐρᾷς.
 Εὐμὲν ἔχοντ' ἐμῶ, πολλοὶ φίλοι· ἦν δέ τι δεινὸν
 ἐγκύρῳ παῦροι πρὸς ἔχουσι νόον.
 Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μὴ αἰγὴ γίγνε' ἡδὲ,
 πλεῖν· ἥ δ' ἄλλων ἐστὶν ἄρ' ἦν ὅφελ' ὅτ' ἔστι.
 Οὐδ' εἰ σωφροσύνη μὲν ἔχοις βαλάντιον ὅτ' ἔστι,
 πλοῖον δ' εἰδείης αἰολίδ' ἐξισύρει·

THEOGNIDIS.

Qui etiam ex inferno peritiis rediit,
 Persuasa Proserpina blandis verbis,
 Quæ hominibus præbet oblivionem, lædens sensum.
 Alius verò nondum quis hoc consideravit,
 Quemcunq; sanè mortis nigra nebula obtexerit,
 Veneritq; in horridum locum mortuorum,
 Nigraſq; portas tranſierit, quæ mortuorum
 Animas cohibent, etſi recusantes.
 Verùm tamen illinc Sisyphus rursus rediit heros
 Ad lucem ſolis, ſua variarum rerum peritia,
 Neq; ſi falſa quidem facis veri ſimilia,
 Linguam habens bonam Neſtoris divini:
 Celerior autem fueris pedes velocibus Harpyiis,
 Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes:
 At certè oportet omnes ſententiam hanc reponere,
 Quòd divitiæ plurimam (in) omnibus habent poteſtatem.
 Æqualiter divites ſunt, (is) cui multum argentum eſt,
 Et aurum, & terræ farriſeræ arva,
 Equiq; mulique: & cui neceſſaria adſunt
 Ventrique & lateribus, & pedibus grata pati,
 Pueri & mulieris, quando verò illorum venerit
 Tempus, & cum pubertate eſt congruum.
 Hæc (ſunt) divitiæ hominibus, nam ſuperfluas omnes
 Opes habens nemo venit in infernum:
 Neq; precia dans mortem fugerit, neq; graves
 Morbos, neq; malam ſenectutem instantem.
 (O) Iupiter pater, utinam ſiant diis amica, ſceleſtis quidem
 Contumeliam placere, & ipſis hoc ſit gratum,
 Animo improba facinora: in mentibus autem quiſquis cru-
 Fecerit, deos nihil curans, (delis
 Ipſum poſtea rursus luere mala, neque poſtea
 Patris improbitas liberis ſit malum.
 Filii verò, qui (cum ſint) injuſti patris, juſta cognoſcentes
 Faciunt, (ô) Iupiter, tuam iram reverentes,

SENTENTIAE.

Ὅς κ' ἐξ αἰῶνα πολυῖδρ' ἴσιν ἀνῆλθεν,
 πείσας Περσεφόνειαιμυλίοισι λόγοις,
 ἦ τε βροτοῖς παρ' ἔχει λήθην, βλάπτουσα νόημα.
 ἄλλ' ὅτ' ἔπει τις τὸ γ' ἐπεφράσατο.
 Οὐτινα δὴ θανάται μέλαν νέεσθ' ἀμφικαλύφοι,
 ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
 Κουανέας τε πύλας ὄρα μείφεθ', αὔτε θανόντων
 ψυχὰς εἵργουσιν, καὶ ὥς ἀναινομένας.
 Ἀλλ' ἄρα κα' κείθεν Σίσυφ' ἄλιν ἤλυθεν ἦρως
 ἐσθλὰ ἠελίκσφ' ἴσι πολυρροσυνάις.
 Οὐδ' ἢ φεύδ' αἶμα ποιεῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴ Νέστορ' ἀντιθέει,
 ὠκύτερ' ὅτ' εἴηδ' αὖ ποδας ταχεῶν ἀρπηῶν,
 κ' παίδων Βορέε, τῇ δ' ἀφ' αἰσὶ πόδες.
 Ἀλλὰ γε χρὴ πάντα γάμιν ταύτῃ καταθείη,
 ὥς πλεῖτ' ἢ πλείων πᾶσιν ἔχει δυνάμιν.
 ἴσόν τι πλεῖσθ' ἴσιν, ὅτ' ἄρα πολὺς ἄσχυρός ἐστι,
 κ' χυμὸς, κ' γῆς πυροφόρος πεδίον,
 ἴπποι δ' ἡμίονοί τε· καὶ ὧτα δέοντα πάρεσι,
 γαστρί τε κ' πλευραῖς, κ' ποσὶν ὄβρα παθεῖν,
 Παιδὸς τ' ἠδὲ γυναικὸς, ὅταν δὲ κετ' ἀφίκηθ' ἦ
 ὄρη, σὺν ἧς γίγνηθ' ἄρμωδι.
 Ταῦτ' ἄρενθ' ἀνητοῖσι· τὰ γὰρ ὠκυώσια πάντα
 χρήματ' ἔχων ἔθεις ἔρχεται εἰς αἰῶνα.
 Οὐδ' ἂν ἄποινα διδὲς θάλατον φύροι, ἔδ' βαρείας
 νύκτας, ἔδ' κακὸν γῆρας ἐσθ' ἐχόμενοι.
 Ζεῦ πάτερ, εἴθε γῆροιο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιεῦσι
 ὕβειν αἰεῖν, καὶ σφιν τὸ γῆροιο φίλον,
 θυμῷ χέτλια ἔργα, μὲν φρεσὶ δ' ὅστις ἀπηνῆς
 ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
 Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν ἴσαι κακὰ, μὴ δέ τ' ὀπίσσω
 πατρὸς ἀπαδαλίε παισὶ γῆροιο κακόν.
 Παῖδες δ' οἱ τ' ἀδίκ' πατρὸς τὰ δίκαια νοῦντες
 ποιεῖσι, Κρονίδῃ, σὸν χόλον ἀζόμενοι,

THEOGNIDIS.

Ab initio iusta inter cives amantes,
Ne quam transgressionem luant parentum.
Hæc sint beatis diis grata, nunc verò qui facit (scelus)
(Ille) effugit: pœnam autem alius postea fert.
Et hoc, (ô) immortalium rex, quomodo est iustum?
Facinora qui vir extrâ existens iniusta.
Nullam iniquitatem habens, neq; iusiurandum impium,
Sed iustus existens, non iusta patiatur?
Quis itaq; & homo alius respiciens ad eum postea
Veneretur deos, & quem animum habens?
Quando vir iniustus & sceleratus, neq; cuiusquam viri,
Neq; quicquam deorum iram timens,
Contumeliam facit (aliis) divitiis saturatis: iusti verò
Affliguntur gravi pressi paupertate?
Hæc discens (ô) chare sodalis, iustè opes acquire,
Prudentem animum habens sine peccato,
Semper horum versuum memor: ad postremum verò
Probabis verbo frugi obtemperans. (manens
Iupiter quidem (super) hanc civitatem teneat (in) æthere
Semper dextram manum in illæsiōem,
Aliiq; immortales beati dii: sed Apollo
Continet linguam, & mentem nostram:
Cithara rursus sonet sacrum melos, sive etiam tibia:
Nos verò libationibus deos placantes
Bibamus, jucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum
Hic esse, & meliorem lætum animum habentes,
Sine curis hilariter vivere
Obletatos, longè verò malas sortes arcere:
Senectutemq; exitialem, & mortis finem.
Oporteret Musarum famulum & nuncium, si quid eximium
Noverit sapientiæ, non invidum esse: (cere,
Sed alia quidem inquirere, alia verò judicare, alia verò fa-
Quid ipsis profuerit solus sciens.

Phœbe

SENTENTIÆ

Ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀσπίσιν φιλέοντες,
 μή πιν' ὑπερβασίῳ αὐτοῖσι πατέρων.
 Ταῦτ' εἴη μακάρεσσιν θεοῖσι φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
 ἐμφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλῃ ἐπειτα φέρει.
 Καὶ τὸτ' ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ὅτι δίκαιον;
 ἔρδων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
 μή τιν' ὑπερβασίῳ κατέχων, μήθ' ὄρχον ἀλίσσῃ,
 ἀλλὰ δίκαιον ἐὼν, μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
 Τίς δὲ καὶ βροτὶς ἄλλῃ ὄρχων φέρει τὸτον, ἐπειτα
 ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ πῖνα θυμὸν ἔχων;
 Ὅπποτ' ἀνὴρ ἀδίκος καὶ ἀτάταλτος ἔτε τὸν ἀνδρῶν,
 ἔτε τι ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
 ἴβειζαι πάτω κεκορημένος· οἱ δ' δίκαιοι
 πρὺχον, χαλεπὴν τέρμενοι πενίην;
 Ταῦτα μαθὼν φίλ' ἐταῖρε, δίκαιως χρήματα ποιεῖ,
 σὺ φρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀταταλίας,
 Αἰεὶ τῷ δ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δ' ἐπὶ τελευτῇ
 αἰνήσεις, μύθῳ σὺ φρονι πειδόμενος.
 Ζεὺς μὲν τῆς δὲ πόλεως ὑπειρέχοι αἰδέειταίων
 αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσυνή,
 Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ ὑπόκλων
 ἀρδρῶσαι γλῶσσαν, καὶ νόον ἡμέτερον·
 Φόρμυγ' αὐτὸ φθέγγοισθ' ἱερὸν μέλτος, ἠδὲ καὶ αὐλῶν·
 ἡμεῖς δ' ἀπενδύς θεοῖσιν ἀρεσάμενοι,
 Πίνωμεν χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες·
 μὴ δὲν τ' μῆδων δὲ δίσιες πόλεμον
 φθ' εἶναι, καὶ ἀμείνον ἐὺφρονα θυμὸν ἔχοντας,
 νόστοι μέλειαν ἴων εὐφροσύνῃς διάγειν
 Τερπουμένους, τιλῆ δ' ἡκαῖς ὑπὸ κῆρας ἀμύναι,
 γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλτος.
 Χρῆ μυστῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι πειρασθὲν
 εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέδειν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ἡμεῖς, τὰ δ' ἐκ κνωμίας, ἄλλα δ' ποιέειν
 πῶς φιν χρῆσθαι μὲν ἐπὶ σάμεντος;

THEOGNIDIS

Phœbe rex, ipse quidem turri ornâsti civitatem summam,
Alcathoo Pelopis filio gratificans :
Ipse verò exercitum contumeliosum Medorum abarce
Hac civitate, ut tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant Hecatombas,
Delectari cithara, & hilari convivio.
Prænumq; choris, vociferationibusq; tuum circum altare :
Profectò enim ego timeo, stultitiam intuens,
Et seditionem Græcor. ù populi corruptricē, sed tu Phœbe
Propitius nostram hanc custodi civitatem.
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terram :
Veniq; in Eubœæ vitiferum solum,
Spartamq; Eurotæ arundiniferi claram urbem :
Et me excipiebant alacriter omnes advenientem :
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit eorum :
Adeò nihil sanè erat charius aliud patria.
Nunquam mihi cura recentior alia ostendatur,
Loco amabilis sapientiæ: sed hanc semper habens,
Oblecter cithara, & saltatione, & carmine :
Et cum bonis bonam habeam mentem,
Neq; quenquam externum offendens factis improbis
Neq; quenquam civium, sed justus existens,
Tuam ipsius mentem oblecta : morosorum verò civium
Alius aliis malè, alius melius dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat :
Malorum verò mentio fit nulla,
Hominum autem inculpatus super terram est nullus,
Sed cui melius (est?) cujus non pluribus cura est.
Nullus hominum neq; erit, neq; fuit,
Qui omnibus placens descendit in (domum) Plutonis.
Neq; enim qui mortalibus & immortalibus imperat,
Iupiter Saturnius hominibus omnibus placere potest.
Torno & amussi, & gnomone virum oracula petentem
Rectius, oportet quidem, Cyrne, observantem (esse,)
Cuinam

SENTENTIÆ

Φοῖβε ἀναξ, σὺ τὸς μὲ ἐπύρξωσαι πόλιν ἀκρίων,
 ἀλκιδόω Πέλοπ' ὅτ' παιδί χαρίζομαι.
 Αὐτὸς δ' ἔσρατὸν ὑβείσιν Μήδων ἀπέφυκα
 τῆς δὲ πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσυνῇ
 Ἡρὸς ἐπερχομένο, κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
 περπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,
 Παιανῶν τε χοροῖς, ἰαχῇσι τε σὸν φεῖ βωμόν.
 ἢ γὰρ ἔγω γε δίδοιμι ἀφραδίῃ ἐπορών,
 Καὶ σάπην Εὐλήνων λαοφθόρον, ἀλλὰ σὺ Φοῖβε
 ἴλασθαι ἡμετέρῃσι πλὴν δὲ φύλασσε πόλιν.
 Ἡλθον μὲ γὰρ ἔγω γε καὶ εἰς Σικελίῳ ποτε γαῖαν,
 ἦλθον δ' Εὐβοίῃς ἀμπελόεν πεδίον.
 Εἰς τὴν τ' Εὐρώπῃ δοῦκοι δόρυ ἀγλαὸν ἄσπερον,
 καὶ μὲ ἐφίλκεν σφροδρόνως παῖτες ἐφ' ἰχθυόεντα.
 Ἀλλ' ἔτι μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
 ἔπος ἔδεν ἄρ' ἢ φίλτερον ἄλλο πάτερης.
 Μὴ ποτὲ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη,
 αὐτ' ἐρατῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων,
 Τερπόμεν φέρμῃσι, καὶ ὀρχηθῶ, καὶ αἰοιδῶ,
 καὶ μὲ πᾶσι ἀγαθῶν ἐδιδόν ἐχοίμην νόον.
 Μὴ τε πινὰ ξείνον δηλεύω, ἔργμασι λυγροῖς,
 μήτε πιν' ἐν δήμῳ, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐόν,
 Πλὴν σάουτ' ἐφρένα τέρπε' οὐση λεγέων ἢ πολιτῶν
 ἄλλ' ὅτ' τοῖς σε κακῶς, ἀλλ' ὅτ' ἀμεινον ἐρεῖ.
 Τὸς ἀγαθὸς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἀλλ' ὅτ' ἐπαυνοῖ.
 ἦ δ' ἢ κακῶν μνήμη γίγνεται ἐδιδόνα,
 Ἀνθρώπων δ' ἀφελῆσθαι ἐπὶ χθονὶ γίγνεται ἔθνη,
 ἀλλ' ὅτ' ὡς λώϊον; ἢ μὴ πλέονεσσιν ἐμὴ
 Οὐδὲς ἀνθρώπων ἔτ' ἔσται, ἔτε πέφυκεν,
 ὅστις πᾶσιν ἀδῶν δύσσει εἰς αἶδον.
 Οὐδὲ γὰρ θεοὶ θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι ἀνείσται
 Ζεὺς Κρονίδης θεοῖσι πᾶσιν ἀφείν δυνάτα.
 Τόρνε, καὶ σάθμης, καὶ γνώμῃσι δ' ἀδρα δεωρῶ
 οὐδ' ὅτιον χρεῖ μιν Κύρνε φυλασσόμενα.

THEOGNIDIS

Cuinam(in)Pythone deus respondens sacerdoti
Vaticinium significaverit pingui ex adyto.
Neq; quicquã. n.addens, nullũ poteris quodquã remediũ
Neq; auferens, à diis errorem profugere. (invenire:
Rem passus sum morte inimici nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium(rerum,) Cyrne, molestissimam.
Me amici prodiderunt, ego verò inimicos accedens,
Videbo & eo um, quamcunq; habeant, mentem,
Bos mihi in lingua forti pede calcitrando insiliens,
Prohibet garrere, etiam scientem.
Cyrne tamen verò. quod fatum (est) pati, non licet effuge.
Quod verò fatum (est) pati, non timeo pati. (re:
In valde durum malum venimus, ubi maximè,
Cyrne, ambos fatum corripiat mortis.
Qui verò senescentes contemnunt parentes.
Horum quidem locus, Cyrne, modicus est.
Neq; quenquam adiuva tyrannum, sub spe lucri, esse:
Neq; occide. deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis sustinuit sub tibicine canere
Animus, terræ verò rex apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus, in conviviis gestantes,
Fulvisque comis pupureas coronas. (sationem:
Verum agè quidem(ô) Scythia, tonde comam, sede comes.
Luge verò suaveolentem locum pereuntem.
Fiducia opes perdidi, diffidentia autem servavi:
Consilium verò difficile est amborum.
Omnia illa in corvis & in corruptione (sunt,) neq; quis no-
Author immortalium, Cyrne, deorum beatorum, (bis
Sed virorum vis, & lucra multa, & injuria,
Multis ex bonis in calamitatem protrusit.
Duæ sanè (sunt) potus sortes miseris mortalibus:
Sitis membra resolvens, & inebriatio molesta.
Horum verò per medium versabor: neq; mihi persuadebis,
Neq; quicquam non potare, neq; nimis inebriari.

Vinum

SENTENTIÆ.

ἦτινί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱερεῖα
 ὀμφῶ σπημῆνῃ πίνῃθ' ἐξ αἰδύτῃ.
 Οὔτε π' ὧ προαδείς, κ' ἔν κετι φάρμακον εὐροῖς,
 ἔτ' ἀρελῶν πρὸς θεῶν ἀμπλακίλω προφύροις,
 Χρῆμ' ἐπαθόν θανέτω μὲν ἀεικέθ' ἔτι κακίον,
 ἦ δ' ἄλλων πάντων Κύρῳ ἀνιήρότα πεν.
 Οἱ με φίλοι προέδωκαν ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελαδεῖς,
 εἰδὼς καὶ ἦν, οὐτὶν' ἔχουσι νόον.
 Βῆς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῶ ποτὶ λάξ ἐπιδαίνων
 ἴχει κωτύλλῃ, καὶ ὧς ἐπὶ στήθεσιν.
 Κύρῳ ἐμπης δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, ἐκ ἑδ' ὑπαλύξαι.
 ὅπῃ δ' μοῖρα παθεῖν, ἔτι δέδοικα παθεῖν.
 Εἰς πλὺ ἀρρήκτον κακὸν ἤκουε, ἔνθα μάλιστα,
 Κύρνε, σὺ ἀμφοτέρως μοῖρα λάβοι θαλάτῃ.
 Οἶδ' ἀπογηρασκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
 τέτων τοι χάρις, Κύρῳ, ὀλίγη πέλες.
 Μὴ τέ τιν' αὔξει τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεθ' ἔη.
 καὶ τε κλείνε, θεῶν ὄρνια σιωδέμενθ' ἔη.
 Πῶς ἡμῶν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀεῖδειν
 θυμός; γῆς δ' ἔρθ' φαίνεται ἐξ ἀγορῆς.
 Ἦ τὸ πρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
 ξανθῆσί τε κόμαις πορφυρὲς σιφάνες.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθα, κείρε κόμην, ἀποπαυε δ' κῶμον,
 πίνθει δ' ἐνώδῃ χάριον ἀπολύμενον.
 Πίστι χρημάτων ὀλεσται, ἀπιστῇ δ' ἐπαύσται·
 γῶμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
 Πάντα τὰ δ' ἐν κοράκεσι καὶ ἐν φδορᾷ, ἐδέ τις ἡμῶν
 αἶτιθ' ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακρόων.
 Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις,
 πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν εἰς κακότητ' ἔβαλον.
 Διωαί τοι πόσιθ' κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσι·
 δὴ καὶ τὸ λυσίμελῆς, καὶ μέθυσις χαλεπή.
 Τέτων δ' ἂν τὸ μέγιστον σρωθήσμαι· ἐδέ με πείσεις,
 ἔτε γὰρ μὴ πίνειν, ὅτε λίβω μῦθευιν.

THEOGNIDIS

Vinum mihi (in) reliquis quidem placet, (in) una autem
(re)displicet,

Quando (scilicet) armans me, virum contra inimicum
Sed quando supra existens, infra sit, (agit,

Toties domum imus sedantes potum.

Bene quidem constitutū virum malè constituere facile est;

Bene verò constituere (quod) male constitutū (est) difficile

Calcibus insulta populo fatuo, percutetq; stimulo (est.)

Acuto, & jugum grave circumpone :

Non enim unquam invenies populum, domini studiosum

: Hominum quotquot sol aspicit. (adeo,

Iupiter virum perdat cœlestis, qui (suum) sodalem

Mollia garriens fallere vult.

Suavia quidem & prius, sed multò meliora quàm nunc :

Quapropter improbis nulla est gratia,

Sæpe civitas hæc per rectorum nequitiam,

Velut navis inclinata, ad terram cucurrit. (bentem,

Amicorum verò siquidē quis videt me aliquid adversū ha-

Cervicem avertens, neq; videre vult.

Si verò quidpiam mihi alicunde boni, qualia sæpe contin-

Multas salutationes & amicitias habeo, (gunt viro,

Amici me produnt, & non volunt quicquam dare

Viris apparentibus : sed ego ultronea,

Serotinaq; egredior, & matutina rursus ingredior,

Cùm gallorum vox (auditur) expergiscentium.

Multis inutilibus Deus dat viris divitias

Bonas: qui neq; sibi melior quicquam existens,

Neq; amicis. Virtutis autem magna gloria nunquā peribit.

Bellator enim vir terram & urbem servaverit.

In me deinde cadat magnum cœlum, latum supernè

Æreum, hominum metus antiquorum,

Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant :

Sed inimicis molestia & magnum nocumentum ero.

(O) vinum, partim quidē te laudo, partim verò te vitupero,

Neq; unquā odisse, neq; amare possum, (neq; te omnino

SENTENTIÆ.

Οἷον ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δὲ ἀχάριστος,
 εὖθ' αὖθ' ἡωρήξαι μὲν ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγει.
 Ἀλλ' ὅποτα καθύπερθε θέν ἐών, ὥστε θροῦν γόηται,
 τετάνυς οἴκαδ' ἱμῶν παυσάμενοι πόσιον.
 Εἴ μὲν κείμηνον ἄνδρα κακῶς θάμηνον ἐυμαρές ὄσιν·
 εὖ θ' ὅθ' ἡμῶν, τὸ κακῶς κείμηνον ἀργαλέον.
 Λαξ ὅπῃ δὲ δῖμω κενεόφρονι, τυπτε ὅθ' κέν τρω
 ὄξεί, καὶ ζεύγλιω δύσλοφον ἀμφιτίθει.
 Οὐ γὰρ ἐθ' εὐρήσεις δῖμω φιλοδέσποτον ὥσθ
 ἀνδρώπων ὅποτες ἡέλιον καθορεῖ.
 Ζεὺς ἄνδρ' ὅξολέσειεν ὁλύμπιον, ὅς τ' ἐταῖρον
 μαλθακῶς κωτόλων ἐξαπαλῶν ἐδέλει.
 Ἡ δὲ αὖ μὲν καὶ πρὸς αὐτὰρ πελὺς λῶνα δῖμω
 τένακα τοῖς δειλοῖς ἐδεμῖ' ὄσθ' ἡμῶν,
 Πολλάκις ἡ πόλις ἡ δὲ δῖ' ἡγεμόνων κακότητα,
 ὥσπερ κεκλιμένη νοῦς παρὰ γλῶττι ἐδραμῖ.
 Τῶν θ' φίλων εἰ μὲν πρὸς ὄσθ' αὖ πρὸς δεινὸν ἔχοντα,
 αὐχέν' ἀποσρέψας, ὅθ' ἐσορεῖν ἐδέλει.
 Ἡ δὲ πρὸς μοι πόθεν ἐδλόν, ἀπολλάκι γίγνεται ἀδρί,
 πολλὰς ἀπασμῶν καὶ φιλόπτης ἔχω.
 Οἷμε φ' ἡμῶν πρὸς δεινῶν, καὶ ἐκ ἐδέλεσι πρὸς δεινῶν
 ἀνδρῶν φαινομένων ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
 ἔσπερείη τ' ἔξομι, καὶ ἰσθείη αὐτὸς ὅσθ' ἐμι,
 ἡμῶν ἀλεκ/ρυόνων φθόγγον ὅθ' ἐμι.
 Πολλοῖς ἀχρήστοις θεὸς δεινῶν ἀνδράσιν ὄσθον
 ἐδλόν· ὅς ἐθ' αὐτὰ βέλτερον ὅθ' ἐθ' ἐών,
 Οὔτε φίλοις· ἀρετῆς θ' ἡμῶν κλέον ὅθ' ἐποτ' ὄσθον.
 αὐχμητῆς γὰρ αὐτὸς γλῶττι καὶ αὐτὸς σάοι.
 Εἴ μοι ἐπὶ τα πῆσοι μέγας ἐρανθῶς, ἐυρὺς ὅσθον
 χαλκῶν ἀνδρώπων δῖμα παλαιγενέων,
 Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἱ με φιλεῖσι·
 τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀείη καὶ μέγα πρὸς ἐσομαι.
 Οἷε τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ θ' ἐμὲ φομαί· ὅθ' ἐσὲ πρὸς ἐμῶν
 ὅθ' ἐποτ' ἐχθαίρειν, ὅθ' ἐφιλεῖν δυνάμαι.

THEOGNIDIS

Bonum & malum es: quis poterit te quidem vituperare?
Quis verò poterit laudare, mediocrem habens sapienti-
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti (am?
Vites tulerunt, quas plantavit senex
Montis in vallibus, diis carus Theotimus,
Ex plataneto frigidam aquam educens.
(Ex)quo bibens graves quidem dissipabis curas,
Potus verò eris multò alacrior.
Pax & divitiæ habeant civitatem, ut cum aliis
Commesser: malum enim non amo bellum.
Neq; nimis præconi aurem præbe altè vociferanti:
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe(est)præsentem, & velocibus qui incedit
Equis, non bellum lacrymosum intueri.
Heu meam ignaviam, Cerynthus quidem periit,
Lelantique bonum tondetur vinetum.
Boni fugiunt, civitatem verò mali administrant:
Ut Cypsellizon Iupiter perdat genus.
Consilio verò nil melius vir habet in seipso,
Neq; imprudentia, Cyrne, (quicquam) pejus.
Cyrne ne viris in omnibus rebus mortalibus succense,
Expendens, quòd mentem, qualem quisq; habes
Iple in pectoribus, & facta: sed justo
Et injusto magnum malum mortalibus inest.
Est aliud quidem pejus, aliud verè melius factum cuiusq;
Nullus verò hominum ipse in omnibus sapiens.
Quisquis impensam servat, pecunias captans,
Clarissimam virtutem apud prudentes habet.
Si enim perspicere vitæ finem liceret, quantū tempus quis
Cunctaretur finiens in domum Plutonis transire,
Par esset (eum) qui quidē plus temporis fatum expectaret,
Parcere magis huic, quam habebat, vitæ. (citat:
Iam verò non licet, quòd sanè & mihi magnum luctum ex-
Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.

In

SENTENTIÆ

Ἐθλὸς καὶ κακὸς ἐστὶ· τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
 τίς δὲ ἂν ἐπαινήσῃ, μῦθον ἔχων σοφίης;
 πν' οἶνον, τ' ἐμῆς κορυφῆς ὑπὸ Γαυγέτοιο
 ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐρύτευσ' ὁ γέγων
 Οὔρεσσι ἐν βήσσησι θεοῖσι φίλῃ Θεότιμῃ,
 ἐκ πλαταις ἐν ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
 Τῷ πίνων ὑπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδαπὲς μελεδῶνας,
 θωρηχθεὶς δ' ἔσσει πολλὸν ἐλαφρότερος.
 Εἰρωή καὶ πλῆτ' ἔχοι πόλιν, ὅφρα μὲν ἄλλων
 κομᾶζοιμι· κακὸς δ' ἐκ ἐραμαι πλέμῃ,
 Μηδὲ λίω κήρυκ' ἂν ἔς ἐχέ μακρὰ βοῶντ'
 ἔγδ' πατρώας γῆς πῖει μαρνάμεθα.
 Ἀλλ' αἰετὸν περὶόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
 ἵππων, μὴ πόλεμον δεχρόεντ' ἐσιδεῖν.
 Οἱ μὲν ἀναλκίης, ἀπὸ μὲν κήρυκ' ὀλωλε,
 Ληλάντες δ' ἀγαθὸν κείρεται οὐνόπεδον.
 Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δ' κακὰ διέπυσιν·
 ὡς κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσσει γῆν.
 Γνώμης δ' ἔδ' ἐν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γαστρίῳ,
 ἔδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρην, ἀνιηρότερον.
 Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα καταδνητοῖς χαλεπαίνειν,
 μνώσκων, ὡς νῦν, οἶον ἕκαστος, ἔχεις
 Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα· πῶ δὲ δικῶ
 τῶ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆ.
 Ἐστὶ τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἕκαστος·
 ἔδεις δ' ἀνθρώπων οὐτὸς ἀπαντα σοφός.
 Οὔτις ἀνάλωσιν τηρεῖ, καὶ χεῖματα θηρῶν,
 κυδίστην ἀρετὴν πῶς σωθεῖσιν ἔχει.
 Εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βίον τέλει, ὅποσον τις
 ἡμελλ' ἐκτελέσας εἰς αἶδα οὕτως ἂν,
 Ἀκὸς ἂν ἦ, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἔμμεν,
 φείδεσθαι μᾶλλον τῆτον, ὃν εἶχε βίον.
 Νῦν δ' ἐκ ὅτιν, ὅδῃ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
 καὶ δάκνομαι ψυχῇ, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.

THEOGNIDIS

In trivio confisto: duæ sunt antè viæ mihi:

Ambigo, h utrum utram ingrediar priorem,

An nihil expensens teram vitam in miseria:

An vivam iucundè, opera faciens pauca.

(ventri

Visiquidan enim ego (virum) qui parceret, & nunquam

Cibum liberum, dives existens, daret:

(intra,

Verum prius (quàm) perfecisset, descendit domum Plutonis

Opes verò (is) hominum, qui in (eas) incidit, accepit,

Adeo ut intèpestiva laboraret, & non daret, ut vellent quis.

Novi verò alium, qui erat ventri obtemperans, (lectans

Facultates quidem dilapidavit: dicebat n. vivo mentem ob-

Mendicat verò (apud) amicos omnes, ubi aliquem viderit.

Sic (ò) Democles, pro facultatibus optimum omnium

Sumptum facere, & curam habere.

Neq; enim cum laboraveris, alii laborem (tuum) imperti-

Neq; mendicans, servitutem finieris.

(eris

Neq; si senectus venerit, opes omnes effluxerint:

Nam in hoc genere opes optimum (est) habere.

Si enim dives es, multi (sunt) tibi amici: si verò pauper es,

Pauci: non jam si niliter ipse vir bonus (est.)

Parcere quidem melius est: postquam nec mortuum luget

Quisquam, si non videt opes relictas.

Paucis hominum virtus & pulchritudo obvenit:

Beatus (est,) qui hæc ambo sortitus est.

Omnes (se) colunt simul, aequales, quiq; in eodem

Habitant loco, quiq; seniores (sunt.)

Non possum voce suavi canere, velut lusciniæ:

Etenim superiori nocte ad comestationem ivi.

Neq; tibicinem causer: sed me sodalis

Deserit, sapientiæ non indigens.

Prope tibicinem canam illi constitutus

Dexter, immortales deos precans.

Et ad amissam rectam viam, neutram in partem

Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.

Patriam

SENTENTIÆ

Ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα· δὴ εἰσὶ ᾧ πρὸς δὲν ὁδοί μοι·
 φροντίζω, τέτων ἡν πρὸ ἴω πρὸς τέρψιν.
 Ἡ μὲν δὲν δαπανῶν πρὸς χαβίον ἐν κακότητι·
 ἢ ζώω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα·
 Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὅς ἐφείδετο, κ' ἐποτρυνάσθην
 σίτον ἐλευθέριον πλεῖστον ὧν ἐδίδου.
 Ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον αἰδῶ εἶσω,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἔ' πτυχῶν ἔλαβεν,
 ὣς ἔς ἀκαίρῃ πονεῖν, καὶ μὴ δόμῳ ὥστε ἐθέλοι τις.
 εἶδον δ' ἄλλον, ὅς ἡν γαστρί χαλεζόμηντο.
 Χρήματα μὲν διέπειφεν· ἔφη δ', ὑπάρχω φρένα τέρψαι·
 πτωχούτ' ἢ φίλος πάντας, ὅπῃ τιν' ἴδῃ.
 Οὕτω Δημόκλεις, καὶ χρήματ' αἰσιν ἀπάντων
 ἢ δαπάνῃ δέδωκε, καὶ μελέτῃ ἐχέμεν.
 Οὔτε γὰρ ἂν προλαμῶν ἄνθρωπος καμάτε μεταδότης·
 ἔτ' αὖ πτωχεύων δαλοσύνῃ τελέοις.
 Οὐδ' εἰ γῆρας ἴκοιτο, τὰ χρήματα πάντα ἀποδραί·
 ἐν δὲ τοιῷδε γῆρας χρήματ' αἰσιν ἔχειν.
 Εἰ μὲν γὰρ πλεῖστ'· πολλοὶ φίλοι· ἡν δὲ πένηται,
 παῖδες· καὶ κέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
 Φήδεσαι μὲν ἄμεινον ἐπ' ἐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
 ἰδεῖς, ἡν μὴ ὅρα χρήματα λειπόμενα.
 Πύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὅπῃ δέ·
 ὅλβιος ὅς τέτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
 Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἷτε κατ' αὐτὸν
 οἰκῶσιν χώρης, οἷτε παλαιότεροι.
 Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγύρ' ἀείμεν, ὥστε ἀνδρῶν·
 καὶ γὰρ ἢ προτέραι νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
 Οὐδὲ τ' ἀνελπίτῳ προσιζομαι· ἀλλὰ μ' ἐπὶ τῷ
 ἐκλείπει, σοφίης ἔκ ἐπιδευόμενον.
 Εἴ γ' οὐδὲν ἀνελπίτῳ ἀείσομαι, ὥστε καταστὰς
 δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενον.
 Εἶμι παρὰ σάθμῳ ὁρῶν ὁδόν, ἐδὲ τ' ἔρωσε
 κλινόμενον· καὶ γὰρ μ' ἀρτία πάντα νοεῖν.

THEOGNIDIS

Patriam ornabo claram civitatem, neque populo
Attendens, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex ceruo leo ut viribus confidens,
Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi,
Muros autem alios conscendens civitatem non diripui:
Iungensq; equos currum non inscendi:
Agens verò non egi, non finivi finiens:
Faciensq; non feci, perfeciq; non perficiens.
Improbis verò benefacienti duo (sunt) mala: nam (se) suis
Privabit multis (rebus) & gratia nulla (habebitur.)
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens nostras iterum adeas domos.
Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,
Suavis mihi videbatur, & pulchra (esse aqua.)
Modò verò jam turbatus est: aqua vero commiscetur limo:
Alio fonte bibam, aut fluvio.
Ne unquam laudes, prius (quàm) noveris virum clarè,
Appetitum, & modum, & mores qualis sit.
Multi sanè fucatos fallaces mores habentes
Occultant, induentem animum diurnum:
Horum verò indicat omnium tempus mores cujusq;:
Etenim ego mentem longè jam extra perrexì,
Præveniq; laudans, priusquàm tuos per omnia cognoscerè
Mores: nunc autem jam navis velut longè discedo.
Quæ verò virtus (est) bibentem, vini præmium reportare?
Sæpe sanè vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem postquam tandem terra texerit,
Inq; Erebum descenderit, domumq; Proserpinæ,
Obletatur, neq; lyram, neque tibiam audiens,
Neque Bacchi donâ tollens:
Hæc videns, cordi benè persuadebo, ut levia
Genua, & caput intremulus proferam.
Ne mihi vir sit lingua amicus, sed magis re ipsa,
Manibusq; properet, opibusque utrumque.

Necque

SENTENTIAE.

Παιτίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, ὅτ' ὅπῃ δ' ἡμῶν
 γέφυρας, ὅτ' ἀδίκους ἀνδράσι πηδόμεναι.
 Νεβρὸν ὕπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκὴ πεποιθώς,
 ποσσὶ κατακίρψας, αἵματι ἐκ ἔπιον.
 Τίχων δ' ὕψηλῳ ἐπιβὰς πόλιν ἐκ ἀλάπεξαι.
 Ζευξάμεναι δ' ἵππας ἄρματι ἐκ ἐπέβην.
 Πρῆξαι δ' ἐκ ἐσσηξαι, καὶ ἐκ ἐτέλεσσα τελέσας.
 δρῆσαι δ' ἐκ ἐδρῆσαι, ἡνυσά δ' ἐκ ἀνύσας.
 Δειλὸς δ' εὖ ἐρδοντι δ' ὡς κακὰ. ἦν τε γὰρ αὐτῷ
 χηρώσει πολλῶν καὶ χάρις ὑδεμία.
 Εἴ τι πεδῶν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάριν οἶδας,
 χηρῶν ἡμετέρης αὐτῆς ἰκοιο δόμους.
 Εἴ μ' αὐτὸς ἐπιον ἀπὸ κρυψῆς μελανόδρου,
 ἡδύ τι με ἐδόκη καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.
 Νῦν δ' ἡδὴ τετόλω. ὕδωρ δ' ἀναμίσγει ὕδρι.
 ἄλλης ὅ κρηνης πόμαι, ἢ ποταμῷ.
 Μὴ ποτ' ἐπαινήσῃ, ὅρῃν ἀν εἰδῆς ἀνδρα σαφηνῶς,
 ὁργὴν καὶ ῥυθμὸν, καὶ ἔσπον ὅστις ἀν ἦ.
 Πολλοὶ τοι κίβδηλον ἐπὶ κλοπὸν ἦθ' ἔχοντες,
 κρύπτουσ' ἐν δέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
 Τέπων δ' ἐκφαίνῃ πάντων χρόνῳ ἦθ' ἐκφάνει.
 καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκ τὸς ἐβην,
 Εἴ ποτε δ' αἰνήσας, ὅρῃν σε καὶ πάντα δαΐναι
 ἦθεα. νῦν δ' ἡδὴ νῦν ἀπ' ἐκφάνει διέχω.
 Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιόινιον ἀδελφὸν ἐλέσθαι,
 πολλὰ καὶ πεινικὰ καὶ κακὸς ἀνδρ' ἀγαθόν.
 Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεὶ ποτε γαῖα καλύψει,
 οἷς τ' ἐρεβῶ καταβῆ, δώμα τε Περσεφόνης,
 Τέρπεται, ὅτε λύρης, ὅτ' αὐλητῆς ἀκέων,
 ὅτε δινύσας δῶρ' ἐσσεύαμεναι.
 Ταῦτ' ἐσσεύων, κραδίη εὖ πείσομαι, ὅφρα τ' ἐλαφρὰ
 γένατα, καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέων ὀροφῶ.
 Μὴ μοι ἀπὸ γλώσσης φίλῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ,
 χερσὶν τε σπυρίδοι, χρήμασί τ' ἀμφοτέρω.

THEOGNIDIS.

Neq; inter pocula verbis meam mentem oblectet :
 Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.
 Nos verò in convivia charum declinemus animum,
 Ut præterea oblectationis opera amabilia ferat.
 Statim enim, tanquam cogitatio, præterit splendida puber-
 Neq; equarum impetus est velocior. (tas,
 Quæ quidem virum ferunt tumultuosum in laborem viro-
 Impetuosè, farrifero oblectatæ campo. (rum
 Bibe, quando bibant (alii,) cum quidem animo contristatus
 Nemo hominum noscat te gravatum. (fueris,
 Interdum quidem patiens contristaberis, interdumq; faci-
 Gaudere potes, aliâsq; alius vir, (ens
 Si ponas (ô) Academe amabilem hymnum canere,
 Præmium autem in medio puer pulchrum florens habens.
 Tibiq; sit & mihi de sapientia contendentibus,
 Cognoveris, quanto asinis præstantiores (sint) muli.
 Cum verò sol quidem in æthere solidungulos equos
 Jam admonuerit, medium diem habens,
 Cœnamq; terminaverimus, quomodo quem animus jubet,
 Variis bonis ventri satisfacientes,
 Gutturium statim foras ferat, coronas verò intrò
 Formosa teneris manibus Lacæna puella :
 Virtus verò præmium inter homines optimum,
 Pulcherrimumq; reportatu est viro sapienti.
 Commune verò bonum hoc civitatisque omnique populi,
 Quisquis vir transgressus inter principia est. (bertatis
 Communiter autem hominibus præcepta dabo, ut quis pu-
 Clarum florem habens, & mentibus bona cogitet,
 Suis possessionibus benè affici: non enim repubescere
 Bis datur à diis: neq; fuga mortis
 Mortalibus hominibus: gravis autem senectus coarguit
 Perniciosa, caputq; apprehendit summum:
 Quàm beatus, fortunatusque, & felix (est) quisquis ex pers
 Laborum, in Plutonis domum nigram descendit,

Prius

SENTENTIAE.

Μὴ δὲ παρὰ κρητῆς σι λόγισιν ἐμὴν φρένα τέρπει,
 ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δυνάιτ', ἀγοδόν.
 Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλοι καταδόμεθα θυμῶν,
 ὅφρ' ἔτι τρυπαλῆς ἔργ' ἐρατενὰ φέρη.
 Αἴψα γὰρ αἴσενόημα, παρ' ἐσχέτω ἀγλαὸς ἦβη,
 ἔδ' ἵππων ἱσμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
 Αἴτε ὥς ἀνδρα φέρεσι δορυσσὸν ἐς πόνον ἀνδρῶν
 λάδρως. πυροφύσσω τερπόμενοι πεδίῳ.
 Πῖν', ὁπίταν πίνασιν, ὅταν πῖ θυμὸν ἀσηδῆς,
 μηδεις ἀνδρῶν γὰρ ὥς βασιυόμενεν.
 Ἄλλοτε πειπάχων ἀνείσσαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
 χαίρησιν δυνάσσει, ἄλλοτε τ' ἄλλῳ ἀνὴρ.
 Εἴδ' εἴη σ' Ἀχαιῶν ἐφήμερον ὕμνον ἀείδειν,
 ἄθλον δ' ἐν μέσῳ πᾶσι καλὸν ἀνδρῶν ἔχων.
 Σοίτ' εἴη καὶ ἐμὴ σφίσις ὥς δὴ ρησαίπιν,
 γοίης χ' ὕατον ὄρων κρέσσονες ἡμίονοι.
 Ἡμεῖς δ' ἡέλιῳ μὲν ἐν αἰθέρι κώνυχας ἵππους
 ἄρπυρρα γέλλοι, μέσσω πὺν ἡμαρ ἔχων,
 Δείπνῃ δ' ἡ λήγῃ μὲν, ὅτε πινὰ θυμὸς ἀνώγει,
 παντοίων ἀγοδῶν γαστρί χαρίζόμενοι,
 Χέρνιβα δ' ἀψα θυράζε φέροι. σεφαιώματα δ' εἴσω
 εὐφδῆς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκωνα κόρη.
 Ἡ δ' ἀρετὴ τόδ' ἀέθλον ἐν ἀνδρώποισιν αἶετον,
 κάλλιστ' ἐν τε φέρειν γίγνῃ ἀνδρὶ σοφῷ.
 Ξυλὸν δ' ἐδλὸν ὅδο πόλιν τε πατρί τε δήμῳ,
 ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν σφαιμάχοισι μένῃ.
 Ξυλὸν δ' ἀνδρώποισι ὑποδήσομαι, ὅς ῥα τις ἦβης
 ἀγλαὸν ἀνδρῶν ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐδλα' νοῆ,
 Τῶν αὐτῶν κτεάτων εὐπαχέμεν· ἔχῃ αἰνέσῃ
 δὲ πέλεθ' ὡς δὴ δῶν· ἔδ' ἐλπίσι δαμάτῃ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ὅπ' γῆρας ἐλέγχει
 ἐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπλεται ἀκρετάτης,
 ὧς μάχῃς, εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίῳ, ὅστις ἀπείρῃ
 ἄθλων, εἰς αὐτὸ δῆμα μέλας κατέβη,

Πείν

THEOGNIDIS.

Priùs (quam) inimicos formidare, & superare necesse (est,)
 Investigareque amicos, quamnam habent mentem.
 Statim mihi per quidem corpus fuit immensus ludor,
 Consternor verò intuens florem juventutis.
 Iucundus simul & pulcher diutius debebat esse :
 Verùm brevis est, velut semnium
 Adolescentia preciosa : sed perniciofa & deformis
 Confestim super caput senectus pendet,
 Nunquam inimicis sub jugum cervicem ponam
 Grave, neque si mihi Imolus instet capiti
 Improbis sanè malitiâ vaniores intellectus sunt,
 Proborum verò semper actiones rectiores :
 Facilisque actio inter homines malitiæ,
 Boni autem difficilis, Cyrne, est conatus.
 Confide (ô) anime malis simul gravissima passus.
 Improborum sanè cor est asperius.
 Neq; tu infectas ob res dolorem augens
 Oderis, neq; tristeris, neque amicos molestia affice.
 Neq; inimicos exilara. Deorum enim fatalia dona
 Non potest facilè mortalis vir effugere :
 Neq; nigræ descens in fundum paludis,
 Neq; quando ipsum habuerit Tarrarus tenebrosus.
 Virum sanè est bonum difficillimum fallere,
 Vt in mea mente Cyrne olim judicatum est.
 Cognoveram quidem & prius, verùm multò melius nunc :
 Quare improbis nulla est gratia.
 Amentes homines stulti, qui quidem vinum
 Non bibunt astro & cane regnante.
 Age, cum tibicine lugente ridentes
 Bibamus, illius doloribus oblectantes (nos,)
 Dormiamus : custodia verò urbis custodibus curæ erit.
 Heu littus amabilis patriæ nostræ.
 Profectò si quis illorum & occultus dormit,
 Nostram reprehensionem accipiet molestè.

Nunc

SENTENTIÆ

Πείν τ' ἐχθρὸς πλῆξαι, καὶ ὑπερβῶναι σε ἀνὰ γῆν
 ὀξετάσαι τε φίλεις, ὅντιν' ἔχῃς νοόν,
 Αὐτίκα μοι καὶ ἔχθρῳ ῥέει ἄσπετος ἰδρώς
 πτοῖμαι δ' ἐσορᾶν αὐτὸν ὀμηλικῆς.
 Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἐπὶ πλέον ὥρελες εἶ.
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γένη' ὥσπερ ὄναρ
 ἦδη πμήεσσι· τόδ' ἐλόμην καὶ ἄμορφον
 αὐτὴν ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
 Οὐποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα δῆσω
 δότλον, εἰ μὴ μοι τιμῶν ἐπιστῇ κατὰ.
 Δίλοισι τοι κακοπαπ ματαιότεροι νόοι εἰσὶ,
 καὶ δ' ἀγαθὸν αἰεὶ κρήξιεσι δούτεται.
 Ῥηιδίη τε κρήξιος ἐν ἀνθρώποις κακότητι,
 οὗ δ' ἀγαθὴ χαλεπὴ, Κύρνε, πέλε παλάμῃ.
 Τοι μὰ θυμὸν κακοῖσιν, ὁμῶς ἀτλητὰ πεπονθώς.
 δέλων τοι κραδίη γίγνεται ὀξύτερον.
 Μηδὲ σύ γ' ἀσκήτοισιν ἐπ' ἐργασιν ἄλγος ἀέξων
 ἔχθρῳ, μὴ δ' ἄχθῃ, μηδὲ φίλεις ἀνία,
 Μὴ δ' ἐχθρὸς εὐφραίνε, θεῶν δ' εἰμαρμένη δῶρα
 ἐκ αὐτῆς Ῥηιδίως θνητὸς αἴησιν ἀφύωνι.
 Οὐτ' αὖ πορφυρέης καταδύς ἐς πυρμέναν λίμνην,
 ἔειπεν αὐτὸν ἔχῃ τάρταρον ἠερέης.
 Ἄνδρα τοι ἐς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατήσας
 ὥς ἐν ἐμοὶ γνώμη, Κύρνε, πάλαι κέκεται.
 ἦ δα καὶ καὶ σπέρθεν, ἄτάρ πολὺ λώιον ἦδον,
 ἔνεκα τοῖς δέλοισι ἐδὲ μὴ δὲ χάρις.
 Ἀφρονες ἀνδρες καὶ γῆποι, οἵ τινες οἶνον
 μὴ πίνουσ' ἄσπερ καὶ κυνὸς ἀρχομένον.
 Δεῦρο σὺν ἱυλητῇ παρὰ κλαίουτι γελῶντες
 πίνωμεν, καὶ νῦν κήδεσσι τερπόμενοι.
 Εὐδωμεν· φυλακὴν γὰρ πόλεος φυλάκασσι μελήσει.
 ἀσπρηλὴς ἐρατὴς πατρίδ' ἡμετέρης.
 Ναὶ μά δ' εἴ τις καὶ ἐγκεκαλυμμένον εἶδῃ
 ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργαλῶς.

THEOGNIDIS

Nunc verò bibentes oblectemur, pulchra dicentes :
Quæ verò pòst erunt, hæc diis curæ sint.
Tibi verò veluti puero carø præcepta dabo ipse
Bona: tu verò animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam festinans facias malum, sed profunda
Tua mente consulta, tuo bonoq; animo. (Etusq;
(Eorum) enim, (qui) pugnant, pugnat animusque intelle-
Consilium verò in bonam & mentem probam ducit.
Sed orationem quidem hanc omittemus: Cæterum mihi tu
Cane, & Musarum recordabimur ambo.
Ipsæ enim hæc dederunt habere grata dona
Tibi, & mihi quidem, & vicinis.
Honorat enim Apollo affectum: à longe insipienti
Cognoscere difficile etiam (ei,) qui est sapiens.
Alii quidem enim vitium rectum habent
Opibus, alii verò virtutem perniciofa paupertate.
In adolescentia verò juxta quidem æqualem melius (est)
Desiderabilium operum amorem satiantem. (dormire,
Estq; comessantem cum tibicine canere :
His nihil sanè aliud adest delectabilius
Viris sive fœminis. Quid mihi opes & pudor ?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.
Dementes homines & stulti (sunt) qui mortuos
Lugent, non autem adolescentiæ florem pereuntem.
Oblectare mihi care anime, mox aliqui alii erunt
Viri: ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes converte varios mores,
Commiscens animum, qualis quisq; natus est.
Nunc quidem hunc sequere, aliàs verò alius sis animo :
Melior res sanè sapientia (est,) quàm vel magna potentia.
Rei non factæ difficillimum est finem
Cognoscere, quomodo sit hanc Deus perfecturus.
Caligo enim extensa est: ante (id quod) futurum est,
Non intelligibiles (sunt) humanæ fines infirmitatis.
Nemigem

SENTENTIÆ

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λείποντες·
 ἅπαντα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
 Σοὶ δ' αὖ οἷά τε παιδὶ φίλῳ υποθήσομαι αὐτὸς
 ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ κ' φρεσὶ ταῦτα βάλε.
 Μὴ ποτ' ἐπιθρόμῳ θ' ὀρήξης κακὸν, ἀλλὰ βαθείῃ
 σῇ φρενὶ βέλευσαι, σὼ ἀγαθῷ τε νόῳ.
 Τῶν γδ μαρναμένων μάχεται θυμὸς τε νόθος τε.
 Βελή δ' εἰς ἀγαθὸν κ' νόον ἐσθλὸν ἄγει.
 Ἀλλὰ λόγον μὲν τῆτον ἐάσομεν, σὺ τὰς ἐμοὶ σὺ
 αὖλεις, κ' μεσῶν μνησόμεθ' ἀμφοτέροι.
 Αὐτὰ γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαισμένα δῶρα
 σοί, κ' ἐμοὶ μέν, κ' ἀμφιπυρεκτύσοι.
 Τιμῇ γάρ Α' πόλιν ὀργυῖ· ἀπάτερθεν ὄρωντι
 γινώσκειν χαλεπὸν καὶ ὅσον ἐόντι σοφῷ.
 Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
 πλέττω, τοῖδ' ἀρετῇ ἐλομένη πενίη.
 Εἴ δ' ἦδη πῶς μὲν ξυνομήλικι καλλίον εὐδαιν,
 ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἰέμενον.
 Εἴσι δ' κωμάζοντα μετ' αὐλητῆς θ' αἰεῖδεν.
 Τάτω δ' ἐν τοι ἄλλ' ἐπιτεργνότερον
 Ἀνδράσιν ἢ γυναιξί· τί μοι πλεόντες κ' αἰδώς;
 Τερπώλῃ νικᾷ παῖτα σιωῖ ευφροσυνῇ.
 Ἀφρονες ἀνδρωποὶ κ' νήπιοι, οἳ τε θάσσοντας
 κλαίουσ', ἐδ' ἦβης ἀνδρῶν ἀπολύμενον.
 Τέρπιδ' μοι φίλε θυμὲ, τά χ' ἀντινες ἄλλοι ἔσονται
 ἄνδρες· ἐγὼ δ' ὅταν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
 Κύρνε φίλες πρὸς παῖτας ἐπίσπεφε ποικίλον ἦδ' ὅθι
 συμίσχων ὀργυῖ, οἷθ' ἔκαστος ἔφου.
 Νῦν μὲν τὰ δ' ἐφύπε, ποτὲ δ' ἄλλοις πέλευ ὀργυῖ·
 κρείσσον' τοι σοφίη, κ' μεγάλῃς ἀρετῆς.
 Πρήγμαθ' ἀσκήκτε χαλεπώτατόν ἐστι τελευτῇ
 γινῶναι, ὅπως μέλλῃ τῆτο θεὸς τελέσαι.
 Ὀρφή γὰρ τίταται· πρὸ δ' ἢ τῶ μέλλοντι θ' ἔσται
 ἢ ξυνοτὰ θνητῆς ποίεσθ' ἀμνηχανίης.

THEOGNIDIS

Neminem inimicorum vituperabo, bonum existentem:
Neq; quidem laudabo, si malus sit, amicum.
Sic oportet bonum convertentem cogitationem
Firmam semper habere in finem viro amico.
Populum verò rogat multa ferre gravis: non enim novit
Hoc facere, sed quod tibi non gratum sit.
(O) Castor & Pollux, qui in Lacedæmone divina
Habitatis Eurota pulchrifluo fluvio,
Si unquam consulam amico malum, ipse habeam:
Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipse habeat.
Molestè mihi animus habet circa tuam amicitiam:
Neque enim odisse, neque amare possum, (fuerit,
Cognoscens molestum quidem (esse,) quando amicus viro
Odisse: molestumq; non volentem amare.
Considera sanè nunc alium: mihi quidem nulla necessitas
Hoc facere, mihi superiorum (ô) gratiam pone (est
Iam & alis extollor, ut volucris
Ex stagno magno, virum malum profugiens.
Guttur effringens, tu verò à mea amicitia peccans
Postea nostram cognosces prudentiam.
Quisquis tibi consuluerit de me, & te jusserit
Abire, relinquentem nostram amicitiam:
Injuria & Magnetæ perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnum: omnino, Cyrene, & nos perdet.
Ad indicem verò veniens, attritusque plumbo,
Aurum excoctum existens, bonus totus eris.
Heu me miserum, etenim ludibrium quidem inimicis,
Amicis verò labor, infelicia passus, fui. (autem prius,
Cyrene, qui prius boni (erant,) nunc contrà mali (sunt:) mali
Nunc boni: quis posset hæc sustinere intuens?
Bonos quidem contemptiores esse, peiores verò sortitos
Honorem: uxorem ducit autem ex malo bonus vir.
Se invicem verò fallentes, se mutuò derident,
Neq; bonorum memoriam habentes, neq; malorum.

SENTENTIÆ.

Οὐδ' ἄνα γ' εὐχθρῶν μοιμήτομαι ἐδ' λὸν ἔοντα·
 ἴδ' ἔ μ' αἰνήσω δειλὸν ἔοντα φίλον·
 Οὐτ' ἄρα χρὴ τὸν γ' ἐδ' λὸν ἐπιτρέψαντα ἰόημα
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ,
 Δῆμιον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρὺς· ἔ γ' ἐπίσῃ
 τῷδ' ἔρδειν. ὅ, π' σοι μὴ καταθύμιον ἦ.
 Κάσος κ' Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαιμόνι δῖη
 ναίετ' ἐν Εὐρώτῃ καλλιρρόῳ ποταμῷ,
 Ἦ ποτε βελεύσασιν φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι·
 ἢ δέ τι κείνῳ ἐμοί, δῖς τὸτον αὐτὸς ἔχοι.
 Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει πρὸς τῆς φιλότητος·
 ἔτε γ' ἐχθαίρειν, ἔτε φιλεῖν θύομαι,
 Γινώσκων χαλεπὸν μ', ὅταν φίλῳ ἀνδρὶ γένηται.
 ἐχθαίρειν χαλεπὸν δ' ἔκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
 Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἐμοὶ γὰρ μ' ἔτις ἀνάγκη
 τῷδ' ἔρδειν, τῷ μὲν πρὸς δὲ χεῖν τί δεσπο·
 Ἦ δὴ κ' πλεονέχουσιν ἐπαύρομαι, ὥς πλεονόν
 ἐκ λίμνης μεγάλης, ἀνδρα κακὸν προεσυχών,
 Βρόγχων ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτῶν,
 ὕπερον ἢ μετέρω γνώστη ὅτι φροσύνω.
 Ὅστις σοι βέλευσεν ἐμοῦ πρὸς, καὶ σ' ἐκέλευσεν
 οἴχεσθαι πρὸς λιπὸν δ' ἡμετέρω φιλίῳ.
 Τ' βεις κ' Μάχητας ἀπώλεσε, κ' Κολοφῶνα,
 κ' Σμυρνήν· πάντας, Κόρυς, κ' ὕμνας ὀλεῖ.
 Εἰς βάπανον δ' ἐλθὼν, παραπεισόμενος τε μολίσσας,
 χρυσὸς ἀπεφθῆκε ἐών, καλὸς ἅπας αὖ ἔστι.
 Οἱ μοι ἐγὼ δειλὸς, κ' δὴ κατὰ χάριμα μ' ἐχθεῖς,
 τοῖς ὃ φίλοισι πόνῳ, δὲ λὰ παθῶν, γυόμην.
 Κύρ', οἳ πρὸς ἀγαθοί, νῦν αὖ κακοί· οἳ ὃ κακοὶ πρὸς,
 νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοι; ἔσθ' ὥς;
 Τὸς ἀγαθὸς μ' ἀπμοτέρως, κακίως δ' ἐλαχόντας
 πμῶς; μηδεὺς δ' ἐκ κακῷ ἐσθ' λὸς ἀνὴρ.
 Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες, ἐπ' ἀλλήλοισι γελάσιν,
 ἔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, ἔτε κακῶν,

THEOGNIDIS

Opes habens paupertatem mihi objecisti : sed aliqua tamē
Sunt, alia comparabo, aliis vota faciens (mihi
(O) Plute deorum pulcerrime, & desiderabilissime omniū,
Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.
Adolescentiæ modum habeo: amet verò me Phœbus Apollo
Latonius, & Iupiter immortalium rex :
Ut vitam vivam mala extra omnia.
Adolescentia & divitiis animum exhilarans.
Ne me malorum cōmone faciat, tui sanē qualia Vlysses,
Qui Ditis magnam domum venit egressus :
Qui sanē & procos interemit immiti ferro,
Penelopes studiosus, puellaris uxoris :
Quæ quidem, diu expectavit, clarum apud filium manens,
Donecq; terram ingressus est, formidandosq; secessus.
Si bibero, paupertatem animi corruptricem non curo,
Neq; viros inimicos, qui mihi dicunt male :
Sed adolescentiam amabilem lamento, quæ me relinquit:
Lugeo autem molestam senectutem instantem.
Cyrne præsentibus amicis mali sedemus principium :
Quæramus autem hulceri remedia nascenti.
Spes apud homines sola Dea bona est :
Alii verò cælum relinquentes iverunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiitq; virorum
Temperantia, Charitesq;, (ô) amice, terram reliquerunt,
Iuramenta verò non ampliùs fidelia inter homines (sunt)
Neq; Deos ullus veneratur immortales, (iusta,
Priorum verò virorum genus periit, neq; jura
Non ampliùs cognoscunt, neq; quidem pietatem:
Sed dum quis vivat, & videat lumen solis,
Pius existens circa Deos, spem expectet :
Precetur verò Deos, & splendida coxas adolens,
Speiq; primæ & ultimæ sacrificet. (semper,
Consideretque injustorum virorum obliquum sermonem
Qui Deos immortales nihil reverentes,

Semper

SENTENTIÆ.

Χρήματ' ἔχων πενίῳ μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὸ μὲν μοι
 ἔστι, τὰ δ' ἐργάζομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενθ'.
 Πλῆτε θεῶν καλίσσε, καὶ ἱμεροέσσετε πάντων,
 σωῖσσι, καὶ κακὸς ὦν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνὴρ.
 Ἦς με ἔχουσιν, φιλοῖ δέ με Φοῖβ' Ἄπολλων
 Λητοῖδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς.
 Ὅρα βίον ζῶμι κακῶν ἐκ τοῦδεν ἀπάντων,
 ἦε καὶ πάτερ θυμὸν ἰαίνόμενθ'.
 Μὴ με κακῶν μέμνησθε, τί ποινθ' ἀτιοῖά τ' Ὀδυσσεύς,
 ὅς' αἶδ' ἐμέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαπαδύς.
 Ὅς δ' ἡ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεὲς χαλκῷ.
 Πηνελόπης ἔμψρων κλειδίης ἀλόχου.
 Ἦ μ' ἔδ' ἤδη' ὑπέρμεινε, φίλῳ πρὸς παιδί' ἐμύσσα,
 ὄρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέες τε μυχέες.
 Εἰ πῶμαι, πενίης θυμορδὸρος ἐμελεδάνω.
 ἔδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἳ με λέγουσιν κακῶς.
 Ἀλλ' ἦς ἔρατ' ὀλοφύρομαι, ἦ μ' ἐπιλείπει.
 κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐσθ' ἐχόμενον.
 Κύρνε παρ' ἐσσι φιλοῖσι κακῶς καταπαύσομεν ἀρχῇ,
 ζητῶμεν δ' ἔλκει φάρμακα φαρμάκῳ.
 Ἐλπίς ἐν ἀνδρῶν ποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἐνεστίν·
 ἄλλοι δ' ἐλὺμπον ἐκ πορολιπότες ἔβαν.
 ἤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὥχετο δ' ἀνδρῶν
 σωφροσύνη, Χάριτες τ', ὧ φίλε, γλυκὺ ἔλιπον.
 Ὅρκοι δ' ἐκ ἔτι πρὸς ἐν ἀνδρῶν ποισι δίκαιοι,
 ἔδ' ἐκ θεῶν ἐδεῖς ἄζετα ἀθανάτους.
 Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γὰρ ἔφθιτο, ἐδ' ἐδέμισας
 ἐκ ἔτι γινώσκουσ', ἐδ' ἐμὲν εὐσεβίας.
 Ἀλλ' ὄρα τίς ζώη, καὶ ὄρα φάθ' ἠελίοιο,
 εὐσεβέων πρὸς θεῶς ἐλπίδα προσμυμένω.
 Εὐχέσθω δ' θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μνηστῆρας
 ἐλπίδι τε πρῶτῃ καὶ πυμᾶτ' ἐθέτω.
 Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδ' ἐν ὀπιζόμενοι,

THEOGNIDIS

Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.
Nunquam præsentem relinquens amicum, alium quære,
Misericordiam hominum verbis persuasus:
Licet mihi diviti malis sine curis
Vivere innoxie, nullum habenti malum.
Neque amo dives esse, neque opto, sed mihi liceat
Vivere ex modicis, nullum habenti malum.
Opes & sapientia mortalibus inexpugnabilis (res est) semper
Neque enim poteris opibus animum saturare: (per
Si vero sapientiam sapientissimus non refugit,
Sed amat, animum vero non potest explere.
Nullum thesaurum recondere filiis melius (est.)
Petentibus vero bonis viris Cyrne da. (quidem
Nemo enim ex omni (parte) est omnino beatus: sed bonus
Patienter fert habens malum, non manifestum tamen,
Improbis vero neque bonis scit, neque malis,
Animum simul temperare. Immortalium vero dona
Varia mortalibus accidunt, sed pati
Oportet dona immortalium, qualia dant, habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum
In medio pectorum in prudentibus sunt.
Bonis adhære, malos vero nunquam sequere:
Quando viæ perficias finesque negotiationis.
Bonorum bona quidem responsio, bonaque opera:
Malorum vero venti misera ferunt verba.
Ex malo consortio mala fiunt: bene vero & tu
Cognosces, quando magnos accesseris immortales.
Mentem Cyrne, dii mortalibus dant bonam:
Hominis meas fines universi habet.
O beatus, quisquis ipsam habet mentibus, est multo superior
Insolentia perniciose, molestaque satietate.
Est malum vero mortalibus satietas, illis nil pejus:
Omnis enim ex his, Cyrne, est malitia.

Vtinam

SENTENTIÆ

Αἶψ' ἐπ' ἄλλοις τοῖς κτεσίν, ἐπὶ χυσι νόημα,
 αἶψ' ἄ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θεράμευται.
 Μὴ ποτε τ' παρὲντα μεθεῖς φίλον, ἄλλον ἔρευνα,
 δειλῶν ἀνδρῶπων ῥήμασι περ δόμῳ.
 Εἴη μοι πλεῖν κακῶν ἀπ' ἀπὸς μεμνηνῶν
 ζῶειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχον κακόν.
 Οὐτ' ἔραμαι πλεῖν, ὅτ' εὐχομαι, ἀλλὰ μοι εἴη
 ζῶειν ἀπὸ τῆς ὀλίγον, μηδὲν ἔχον κακόν.
 Πλεῖν καὶ σοφίῃ δηλοῖς ἀμαχάτα τον αἰεί.
 ἔτι γὰρ ἀπ' πλεῖν θυμὸν ὑπερκορέσεις.
 Ὡς δ' αὖτως σοφίῃ ὁ σοφάτατ' ἔκ' ἀποφύγει,
 ἀλλ' ἔρατ', θυμὸν δ' ἔκ' ἀπὸς τέλει.
 Οὐδένα θήσαντον καταθήσειν πᾶσι ἀμεινον·
 αἰτῶσι δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι Κύριε διδῶ.
 Οὐδεὶς γὰρ πᾶσι δὲ πανόλβι· ἀλλ' ὁ μὲν ἐδλὸς
 πολὺν ἔχον τὸ κακόν, ἐκ ἐπὶ δηλονότι,
 Δηλὸς δ' ἔκ' ἀγαθοῖς ἐπίστα, ἔτε κακοῖς
 θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων ἢ δοῖς
 Παντοῖαι δηλοῖς ἐπέρχοντ'. ἀλλ' ἐπιτολμῶν
 χεὶρ δὲ ἀθανάτων, οἷα διδῶσι, ἔχειν.
 Ὀφθαλμοί, καὶ γλῶσσα, καὶ ὕατα, καὶ νόος ἀνδρῶν
 ἐν μίᾳ σφαιρῇ ἐν συνετοῖς φέρεται.
 Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμιση, κακοῖς ἢ μὴ ποτ' ὁμάρτι.
 εὔτ' ἀν' ὁ δὲ τέλεις τέματα τ' ἐμποίησι.
 Τῶν ἀγαθῶν ἐδλὸς μὲν ἀποκείσιν, ἐδλὸς ἢ ἔργα.
 τῆς ἢ κακῶν ἀνέμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
 Ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίγνεται. εἴ ἢ καὶ αὐτὸς
 γινώσκῃ, ἐπεὶ μακάρις ἦλυθες ἀθανάτους.
 Γινώσκω, Κύριε, θεοὶ δηλοῖς διδῶσιν ἀείκω·
 ἀνδρῶν γινώμη πείρατα πάντος ἔχει,
 Ὡς μακάρις, ὅς τις δὲ μὴ ἔχει φρεσὶν, ἢ πολὺν κρείσσον
 ὕβρις ἐλουργέης, λευγαλέα τε κόρυ.
 Ἔστι κακόν ἢ βροτοῖς κόρυς, τῆς ἢ ἐπὶ γὰρ κείτον,
 Πᾶσι γὰρ ἐκ τούτου, Κύριε, πείλη κακότης,

THEOGNIDIS

Vtinam sis operum turpium impassibilis, & expers
Cyrne: maximam experientiam haberes virtutis.
Cyrne Deos reverere, & time: hoc enim virum
Cohibet, neq; facere, neq; dicere impia.
Plebivorum autem Tyrannum, quomodo vis, deturbare:
Non indignatio à diis est ulla.
Mens bona, & lingua, at hæc in paucis sunt
Viris, qui horum utriusq; (sint) dispensatores.
Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neq; gravem
Adversitatem, nisi satum ad finem projiciet:
Neq; poterit stultitiam, quando sanè Deus dolores mittit,
Mortalis vir donis volens fugere.
Non amo solis regio sedere
Mortuus, sed mihi viventi contingat bonum.
Tribuli tapetibus simile stratum mortuo:
Lignum autem durum est, aut molle.
Neq; Deos peierando jura: non enim tolerabile (est)
Immortales celare rem debitam,
Avis vocem, (ô) Polypæda, clarè clamantis
Audiui, quæ mortalibus nuncia venit arationis
Tempestivæ, & mihi cor percussit nigrum,
Quod mihi florentes alii habent agros:
Neq; mihi muli caudam trahunt aratri,
Alterius promissæ causa navigationis.
Non eo, neq; à me vocabitur, neq; ad tumulum
Ploratus, super terram it tyrannus vir.
Neq; ille me mortuo neq; doleat.
Neq; ex palpebris calidas miserit lacrymas.
Neq; te commessari veto, neq; provoco:
Molestus enim existens, & amicus, quando abfueris.
Illustris quidem genere sum: urbem autem fortem Theben
Habito, patria terra exulans,
Ne me simpliciter ludens, charos sopito parentes
(O) Argiris: tibi enim servilis dies instat.

Nobis

SENTENTIÆ

Ἐἴθ' εἴης ἔργων αἰχρῶν ἀπαθῆς καὶ ἀρεγῶ
 Κύρνε· μέγιστον κεν πείραν ἔχοις ἀρετῆς.
 Κύρνε θεὸς αἰδέσθαι, καὶ δειδιδί· τὸτο γὰρ ἀνδρῶν
 εἶργαι, μὴ δ' ἔρδειν, μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
 Δημοφάρον ὅτι πόρῶνον, ὅπως ἐδέλεις, κατὰ κλῖναι,
 ἐνέμεσις πρὸς θεῶν γίγνετ' ἔδεμια.
 Νῆς ἀγαθός, καὶ γλῶσσαι, τὰ δ' ἐν παύροις πέφυκεν
 ἀνδράσιν, οἱ τέτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
 Οὕτως ἀποινα δίδες θάνατον φύροι, ἔδ' βαρεῖαν
 δυσυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ὅππ' ἔρμα βάλοι.
 Οὐδ' αὖ δυσφρονύαι, ὅτε δὴ θεὸς ἀλγὰ πέμπῃ.
 Σιητὸς ἀνὴρ δώροις βελόμηντο πορφύροι.
 Οὐκ ἔραμαι κλισίῳ βασιλῆϊ ἐγκατακεῖσθαι
 τεθνεῶς, ἀλλὰ τί μοι ζῶντι χροῖτ' ἀγαθόν.
 Ἀπάλαθοι τάπησιν ὁμοιον εἶωμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σαλῆρόν γίγνετ', ἢ μαλακόν.
 Μήτε θεὸς ἐπίορκον ἐπόμενυθι· ἔγ' ἀνέκτον
 ἀθανάτους κροῦσαι χρεῖτο ὀφειλόμενον.
 Ὅρνετο φωνῶν, Πολυπαίδη, ὅξυ βοώσης
 ἤκησ', ἥτε βροτοῖς ἀγγελῶ ἦλθ' ἀρέτῃ
 Ὡραῖς, καὶ μοι κραδίῳ ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅππ' μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀρετές.
 Οὐδ' ἐμοὶ ἡμίονοι κύφων' ἔλκεσιν ἀρέτῃς,
 τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυπλῆς.
 Οὐκ εἰμ' ἔδ' ἔγω' ἐμῶ κεκλήσεται; ἔδ' ἐπὶ τύμβῳ
 οἰμωχθεῖς, ἐπὶ γλῶσσι τύραννο ἀνὴρ.
 Οὐδ' αὖ ἐκείνο ἐμῶ τεθιγέτο ἔτ' ἀνιψτο,
 ἔτε κτ' βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
 Οὐτε σε κομάζειν ἀπερύκομαι, ἔτε παλῶμαι·
 ἀργαλέοι γὰρ ἐὼν, καὶ φίλο, εὖ τ' ἀν' ἀπῆς.
 Αἰδῶν μ' ἔχ' εἰμὶ, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβων
 οἰκῶ, πατρίδας γῆς ἀπευκόμενο.
 Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα, φίλῃς εὐναζε τοκῆς
 ἀργυροῖ μ' γὰρ δέλιον ἡμάρ' ἔπ'

Ἡμῶν

THEOGNIDIS

Nobis verò alia quidem sunt, (ô) mulier, mala multa, post.
quam ex terra

Fugimus: molesta verò non instat servitus.

Neq; nos vendunt: civitas autem quidem est & nobis
Pulchra, Lethæo inclinata campo.

Neq; unquam juxta lugentes (nos) sedentes rideamus,
Ipforum bonis Cyrne lætantes.

Inimicum quidem difficile (est) & malevolum decipere,
Cyrne: amicum verò amico facilè decipere.

Nihil, Cyrne, ira injustius (est,) quæ habentem
Lædit, animo mala gratificans.

Nihil, Cyrne, bona suavius est muliere:

Testis ego, tu verò meæ esto veritatis.

Multa afferre solet sermo mortalibus viris

Damna, mente, Cyrne, turbata:

FINIS.

SENTENTIAE.

Ἡμῶν δὲ ἄλλα μὲν ἔστι, γυνῶναι, καὶ πολλὰ, ἔπει ἐκ γῆς
φρύγμον, ἀργαλέη δ' ἐκ ἐπὶ δαλσινύη,
οὐδ' ἡμᾶς πένεσι· πόλις ὅ μιν ἔστι καὶ ἡμῶν
καλὴ, ληθαίω κεκλιμένη πεδίω.
Μήποτε γὰρ κλαίῃσι καθεζόμενοι γελᾶσμεν,
τοῖς σὺν ἡμῶν ἀγαθοῖς Κύρην ἐπιτερπόμεναι,
ἔχθρον μὲν καλεπὸν, καὶ δυσμενὴ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον ὅ φίλῳ βράδιον ἐξαπατᾶν.
οὐδὲν, Κύρην, ὀργῆς αἰδικώτερον, ἢ τὸ ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δὲ καὶ χερσὶν ἐμὴν.
οὐδὲν, Κύρην, ἀγαθῆς γλυκερώτερον ἔστι γυναικός·
μαρτυρῶ ἐγὼ, σὺ δὲ μέγιστος ἀληθοσυνῆς.
Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγον· ἀπὸ τοῖσι βροτοῖσι
πλάσματα, τῆς γυναικός, Κύρνε, παρεκδομένης.

ΤΕΛΟΣ.
